



ΜΗΝΙΑΙΟ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τεύχ. 719

Ἔτος Α

1 Δεκεμβρίου 1975 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρ. 4.—

Γραφεία Κεντρικῆς 32— Ἀθῆναι Τ 147

Τηλ. 628.280

Ἑ γ υ ύ λ ι ο ς

**Πρὸς τὸν Ἱερὸν κλῆρον καὶ τὸν εὐσεβέστατον λαὸν
τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας**

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Παντοκράτορος, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Οἱ κύκλω τῆς Χώρας ἡμῶν εὐρισκόμενοι λαοὶ πολλὰ ἐνῆργησαν κατὰ τὸ πρόσφατον παρελθὼν καθ' ἡμῶν, πρὸς διάλυσιν τοῦ Κράτους ἡμῶν. Νῦν δὲ οἱ τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν καταργήσαντες καὶ ἐπὶ αἰῶνας τοὺς προπάτορας ἡμῶν ποικιλοτρόπως καταταρνανήσαντες, ἐπιχειροῦσι τὴν ἐκ νέου υποδούλωσιν ἡμῶν εἰς αὐτούς.

Ἡ πρόσφατος εἰς τὴν Μαρτυρικὴν Κύπρον ἐπιδρομὴ των καὶ τὰ ἔσα κατὰ τῶν ἀδελφῶν μας Κυπρίων ἐνῆργησαν ἀποτρόπαια ἐγκλήματα, μαρτυροῦν καὶ τὰς καθ' ἡμῶν ἀγρίας διαθέσεις των. Εἶναι δὲ γνωστὰ εἰς ὅλους αἱ συνεχεῖς αὐτῶν ἀπειλαὶ καθ' ἡμῶν καὶ αἱ προτοιμασίαι των δι' ἐνδεχομένην ἐπίθεσιν.

Πρὸ τοῦ μεγίστου τούτου κινδύνου, ἡ υπεύθυνος

Κυβέρνησις τῆς Χώρας λαμβάνει τὰ πρὸς ἄμυνα μέτρα, ἐξοπλίζουσα τὸν ἡρωϊκὸν στρατὸν μας ποικιλοτρόπως.

Ἐπίσης εἶναι γνωστὸν ὅτι τοὺς ἀμυντικοὺς πολέμους εὐλογεῖ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, στοιχοῦσα πρὸς τὰ παραδείγματα τῶν ἐν Νόμῳ καὶ τῇ Εὐαγγελικῇ Χάριτι Ἀγίων, ὁσίνες καὶ ἀσματικὰς ἱσθὰς ἀκολουθίας συνέθεσαν πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον.

Εἰς τὸ ἱερὸν Ψαλτήριον ἀναγράφεται: «Αἱ ὕψώσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν καὶ ρομφαίαι διστόμοι ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν, τοῦ ποιῆσαι ἐκδίκασιν ἐν ταῖς Ἑθνεσιν...» (Ψαλμ. 149).

Εἰς μὲν τὸ στόμα νὰ ὑπάρχῃ, λέγει, ἡ πρὸς τὸν Θεὸν δοξολογία καὶ ἡ διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν δέησις, εἰς δὲ τὰς χεῖρας τὰ ἀμυντικὰ ὅπλα.

Τοῦτο ἀποτελεῖ τὸ πλῆρες καθήκον κατὰ τὰς ἐμπολέμους καταστάσεις, ὡς ἔπραξε καὶ ὁ Προφητὰνᾶξ

Δαυίδ, ὅστις καὶ τὸν Θεὸν παρεκάλει διὰ τὴν κατὰ τοῦ Γολιάθ νίκην του, ἀλλὰ καὶ τὴν σφενδόνην μὲ τοὺς λίθους ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας του.

Νὰ δώμεθα λοιπὸν τοῦ Θεοῦ κατ' ἰδίαν καὶ εἰς τὰς ἱεράς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ συνάξεις διὰ τὴν ἐκ τῶν ἐπικειμένων κινδύνων ἀπαλλαγὴν ἡμῶν, νὰ προσφέρωμεν δὲ καὶ τὴν ὁλικὴν βοήθειαν ἡμῶν πρὸς νικηφόρον ἐκβάσιν ἐνδεχομένης πολεμικῆς συρράξεως μετὰ τῶν βαρβάρων.

Ὁ πάντοτε πρόθυμος διὰ τὰ τοιαῦτα Ἑλληνορθόδοξος Λαὸς προσφέρει κατ' αὐτὰς μεγάλα καὶ μικρὰ χρηματικά ποσά, διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἀμύνης τῆς Χώρας. Εἰς τὴν αὐθόρμητον ταύτην γενικὴν προσφορὰν δὲν πρέπει νὰ ὑστερήσωμεν καὶ ἡμεῖς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Συνιστῶμεν ὅθεν πρὸς πάντας ὑμᾶς ὅπως, μερίμνη

τῶν ἱερῶν καὶ Ἐκτερόπων τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ἐνεργηθῇ ἔρρωνος γενικός, μὲ συστάσεις διὰ μεγάλας εἰσφοράς, τὸ προῖόν τοῦ οὐοίου θὰ ἀποστέλλεται δι' ἐπιταγῆς εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, μὲ τὴν ἐνδείξιν διὰ τὴν Ἑθνικὴν Ἀμυναν, θὰ διαβιβάζεται δὲ πρὸς ὑμᾶς ἡ σχετικὴ ἀποδείξεις.

Εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ δοθῇ εἰς τοὺς ἀρμοδίους ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τοῦ Πανελληνίου ἔρρῶνος ἡμῶν, καὶ διὰ τὴν προβολὴν τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Εὐελπιστοῦντες ὅτι ἡ ἔκκλησις ἡμῶν θὰ εὕρῃ τὴν δέουσαν ἀνταπόκρισιν, ἐπευλογοῦμεν πάντας ὑμᾶς πατρικῶς.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Ἑγγραφον τοῦ υ. Εἰσαγγελέως πρὸς ἀπόδοσιν Ἱ. Ναοῦ

Πρὸς τὸν κ. Διοικητὴν Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Ἀργοστολίου

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐν Βαλσαμάτοις — Κεφαλληνίας Ἱ. Μονὴν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου καὶ Ἀγίων Κων/νου καὶ Ἑλένης, ὡς καὶ τὸν ἐν οἱ τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Μάξιμον Βαλλιαναῶν, ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 441)15.4.1975 καὶ 458)15.4.1975 ἐγγράφων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κεφαλληνίας, ὡς καὶ τῶν ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 706)83)15 ἀπὸ 30.5.1975 ἡμετέρου τοιοῦτου, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν τὰ κάτωθι:

Α) Ὁρθῶς καὶ νομίμως δὲν προέβητε εἰς τὸν ἀσχηματισμὸν τοῦ εἰρημένου κληρικοῦ (Μαξίμου Βαλλιαναῶν) ἐφ' ὅσον διὰ τῆς ἀπὸ 13.9.1974 ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ (Ἑθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων) ἀνεστάλη ἡ ἐκτέλεσις τῶν δυνάμει τοῦ Α. Ν. 214)1967 ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων. Ἐτέρωθεν ἐγκρεμοῦν ἤδη δύο ἐρεσεις τοῦ ὡς ἄνω κατὰ τῶν ἀποφάσεων, ὧν ἡ Ἱ. Μητρόπολις Κεφαλληνίας αἰτεῖται τὴν ἐκτέλεσιν.

Β) Ὡς πρὸς τὴν ἀπανασφράγισιν τοῦ ὑπερθεῖν Ἱ. Ναοῦ, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι δὲν ὑφίσταται ἐκ τοῦ Νόμου ἡμετέρου ἀρμοδιότης, δοθέντος ὅτι, κατ' ἀρθρον 6 παρ. 1 τοῦ Ν. 2.200)1940, ἡ σφράγισις τοῦ Ναοῦ ἀποτελεῖ «διοικητικὴν πράξιν», ἐνεργουμένην ὑπὸ τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, κατόπιν ἀπ' εὐθείας ἐντολῆς τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Γ) Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει δέον μετὰ φειδούς καὶ

μερίστη συνέσεως ν' ἀντιμετωπίζητε οἰονδήποτε θέμα, ἔχον σχέσιν μὲ οἰονδήποτε «γνωστὴν θρησκείαν» ἐν Ἑλλάδι, ἰδιαίτερος δὲ διὰ τοὺς ὁπαδοὺς, τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου (γενήσιους ὀρθοδόξους χριστιανοὺς), δι' οὓς παρατηροῦμεν τ' ἀκόλουθα, ἐν συσχέτισμῳ πρὸς τὰ ἤδη ἀνακύψαντα ζητήματα τοῦ ὡς εἴρηται Ἱ. Ναοῦ αὐτῶν ἐν τῇ Νήσῳ μας:

1) Ὡς γνωστὸν διὰ τοῦ Νομ. Δ)τος τῆς 18)25 Ἰανουαρίου 1923 «περὶ τοῦ νέου πολιτικοῦ ἡμερολογίου» εἰσῆχθη ἐν Ἑλλάδι ὡς πολιτικὸν ἡμερολόγιον τὸ Γρηγοριανὸν τοιοῦτον. Ἐν ἀρθρῳ 1 παρ. 3 τοῦτου ὀρίζεται, «Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰς Θρησκευτικὰς ἑορτάς». Ἡ Ἑθνικὴ ἑορτὴ τῆς 25 Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς καίμενους νόμους ἐορτάσιμοι καὶ ἐξαιρετικοὶ ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον.

Αἱ διατάξεις αὗται δι' οὐδεμιᾶς διατάξεως Νόμου κατηργήθησαν ἢ ἐτροποποιήθησαν. Ἡ Ἱεραρχία ὁμοῦς τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Ἑλλάδος ἀπεφάσισεν ἐν ἔτει 1923 ὅπως ἀφομοιώσῃ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον πρὸς τὸ πολιτικόν. Ἡ τοιαύτη ἐνέργεια τῆς ἐκκλησίας ἔσχε σημαντικὴν ἀντίδρασιν εἰς μερίστην μερίδα Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων.

Ἡ μερίς αὕτη, πλασιωθεῖσα ὑπὸ μερίδος κλήρου ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν Ἀρχιερέων, ἱερῶς ἰδίαν θρησκευτικὴν Κοινωνίαν, τὴν καλουμένην «Πανελληνίαν Θρησκευτικὴν καὶ Ἑθνικὴν Ὀρθόδοξον Κοινωνίαν» ὑπὸ μορφήν Θρη-

σκευτικών Σωματείων, διὰ τοῦ ἀπὸ 27(2)1935 Καταστατικοῦ, ἐγκριθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 4590)1935 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν. Ἡ Ὁρθοσκευτική αὕτη Κοινωνία ἀνεγνωρίσθη ὡς ὑπάρχουσα καὶ διὰ τῶν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν ὑπ' ἀριθμ. 3544)1961, 85487)62, 36581)63 κ.λ.π. ἐγγράφων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας.

II) Ἀλλὰ καὶ παλαιότερον εἶχεν ἀνεγνωρίσθαι DE FACTO καὶ DE JURE, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ σχεδίου τοῦ Συντάγματος τοῦ ἐτους 1948 τῆς ἐπὶ τοῦ Συντάγματος Ἐπιτροπῆς τῆς Δ' Ἀναθεωρητικῆς, ἐν ἀρθρῷ 1 τοῦ ὁποίου περιελήφθη ἐρμηνευτικὴ δήλωσις, καθ' ἣν εἰς τὴν ἐννοίαν τοῦ ὅρου «ἐλευθερία τῆς Ὁρθοσκευτικῆς συνειδήσεως» περιλαμβάνεται καὶ τὸ Ὁρθοσκεύεσθαι κατὰ τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον. Τιαύτη δήλωσις περιελήφθη εἰς τὰ ἐστενογραφημένα πρακτικὰ τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Εἰς ψηφίσματος. (Ἰδετε καὶ ἀγόμευσιν Ἐλευθερίου Βενιζέλου εἰς τὴν Βουλὴν ἐν ἔτει 1932, ἐν II. Σμαίλη: «Τὸ κύρος τῶν γάμων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν» 1956 Παρ. 51 σελ. 58). Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα ἡ Ὁρθοσκευτικὴ Κοινωνία τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἀπεσχίσθη νομίμως ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὡς τοιαύτη ἀπολαύει πλήρους Ὁρθοσκευτικῆς ἐλευθερίας καὶ ἐκδηλώσεως τῆς λατρείας τῶν Ὁρθοσκευτικῶν πεποιθήσεων καὶ αἰσθημάτων τῶν ὁπαδῶν τῆς, ὑπὸ τοὺς περιορισμοὺς τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν πρὸς τοῦτο συναδόντων Νόμων. (Ὁρᾶτε Γνωμοδότησιν Γιδιοπούλου — Βαμβέτσου — Ἀνδρούτσου ἐν Δικαιοσύνη 1933 σελ. 32).

III) Οἱ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 13 τοῦ νῦν ἰσχύοντος Συντάγματος 1975, ἐντελλόμενοι περιορισμοὶ εἰναι:

1) Νὰ μὴ ἀντίκειται ἡ Ὁρθοσκευτικὴ δοξασία καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τῆς λατρείας εἰς τὰ χρηστὰ ἥθη καὶ τὴν δημοσίαν τάξιν, καὶ 2) Νὰ μὴ ἀσκήται προσηλυτισμός.

Τὰ δικαιώματα, ἅτινα περιλαμβάνονται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς πλήρους Ὁρθοσκευτικῆς ἐλευθερίας εἰναι: α) Ἡ ἐλευθερία τῆς Ὁρθοσκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς λατρείας, τὰ ὁποῖα εἰναι συνάρτημα εἰς τὰς περιπτώσεις περὶ ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν τοῦ Συντάγματος καὶ σκοπὸς τῶν εἶναι ἡ πνευματικὴ καὶ ἡθικὴ ἀνάπτυξις τοῦ ἀνθρώπου (N. N. Σαρίπολος τόμος Β' σελ. 443, Σβώλου — Βλάχου «Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος (Τόμος Α' σελ. 55»).

β) Τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς πίστεως, ἥτοι τῆς ἐσωτερικῆς διαμορφώσεως τῶν σχέσεων ἐκάστου ἀνθρώπου πρὸς τὸ Θεῖον, καθ' οἷονδήποτε φρονεῖ τρόπον, γ) Τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας ἐκδηλώσεως καὶ ἐκφράσεως τῶν Ὁρθοσκευτικῶν πεποιθήσεων, εἴτε Ὁρθοσκευτικά, εἴτε ἀντιὉρθοσκευτικά, εἴτε ἀθεϊστικά εἰναι ὑπὸ τοὺς ρηθέντας περιορισμούς, δ) τὸ δικαίωμα τῆς λατρείας, ἥτοι τῆς ἐκδηλώσεως τῆς πρὸς τὸ Θεῖον ἀφοσιώσεως καὶ προσηλώσεως, καθ' ὃν ἕκαστον ἄτομον ἢ ὁμὰς ἀτόμων νομίζει τρόπον ὑπὸ τοὺς ρηθέντας περιορισμούς, ε) Τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι διὰ Ὁρθοσκευτικῶν σκοποῦς (N. N. Σαρίπολος Β' σελ. 465, DUGUIT, DROIT CONSTITUTIONNEL II σελ. 138 καὶ 144) κατὰ τοὺς ὅρους τῆς συστάσεως Σωματείων (ἄρθρον 12 παρ. 1 τοῦ Συντάγματος 1975 καὶ ἄρθρ.

78—107 Ἀστ. Κώδ.), χωρὶς νὰ ἀπαιτῆται πρὸς τοῦτο ἄδεια τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, στ) Τὸ δικαίωμα τοῦ συνέρχεσθαι πρὸς Ὁρθοσκευτικοὺς σκοποὺς, ὡς ὀρίζει τὸ ἄρθρον II τοῦ Συντάγματος, μὴ ἀπαιτουμένης, διὰ τὰς ἐν κλειστῷ χώρῳ εἰς Ναοὺς ἢ εὐκτηρίους οἰκούς συνεδριάσεις, προηγουμένης ἀδείας Κυβερνήσεως, ζ) Τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρας Ὁρθοσκευτικῆς διδασκαλίας, η) Τὸ δικαίωμα τῆς κοινῆς λατρείας, ἥτοι τῆς ἐλευθέρας τελέσεως τῆς λατρείας, ἥτις εἰναι πρακτικῶς σπουδαιότερα καὶ αὐτῆς ἐτι τῆς Ὁρθοσκείας καὶ ἐκκλησίας, δοθέντος ὅτι πᾶσα Ὁρθοσκεία εἰς τὴν λατρείαν τῆς ἀποδίδει μεγάλην σημασίαν (Θ. Τσάτσος, σελ. 157, Σβώλου — Βλάχου Α', σελ. 69, DUGUIT DR. CONSTIT. 1952 σελ. 456), ἐξ οὗ ἡ ἐλευθερία τῆς λατρείας ἐν οἴκῳ ἢ ἐν ἐκκλησίᾳ ἄνευ οὐδενὸς περιορισμοῦ καὶ δὴ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Κράτους καὶ θ) Τὸ δικαίωμα ἀνεγέρσεως Ναῶν καὶ εὐκτηρίων οἰκῶν. Τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰναι συνέπεια τῶν δικαιωμάτων τοῦ συνέρχεσθαι καὶ συνεταιρίζεσθαι διὰ Ὁρθοσκευτικῶν σκοποῦς ὡς καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθέρας ὁμαδικῆς τελέσεως τῆς λατρείας.

IV) Ἡ λειτουργία Ναοῦ εἰναι πρᾶξις λατρείας καὶ τὰ τῆς λατρείας τελοῦνται ἐλευθέρως, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντίκεινται εἰς τὰ χρηστὰ ἥθη καὶ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ δὲν ἀσκείται προσηλυτισμός. Ἀδεια τῆς ἀρχῆς ἀπαιτεῖται μόνον ἢ ἐκ τοῦ οἰκοδομικοῦ κανονισμοῦ προβλεπόμενη καὶ οὐδεμία ἄλλη (Σβώλου — Βλάχου Α' σελ. 44). Αἱ σχετικαὶ διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 24 Α.Ν. 2200) 1940 κ.λ.π., καθ' ὅσον ἀφοροῦν τὴν χορήγησιν ἀδείας ἀνεγέρσεως Ναῶν καὶ εὐκτηρίων Ὁρθοσκευτικῶν οἰκῶν (πλὴν τῆς ἐπικρατοῦσης ἐκκλησίας) εἰναι ἀντισυνταγματικά, καθ' ὅσον τείνουν εἰς τὴν ἀσκήσιν ἐποπτείας τῆς κρατοῦσης ἐκκλησίας ἐπὶ τῶν λοιπῶν «γνωστῶν» Ὁρθοσκευτικῶν καὶ αἰρέσεων καὶ εἰς τὴν ἔμμεσον κατάργησιν τῆς πλήρους ἐλευθερίας τῆς ὁμαδικῆς λατρείας, ἀφοῦ ἀσκήσις αὐτῆς ἐν ἱδρυθησομένῳ Ναῷ 9α ἐτέλει ὑπὸ τὴν αὐθαίρετον κρίσιν τῆς ἐπικρατοῦσης Ἐκκλησίας ἢ καὶ τῆς Πολιτείας εἰσέτι.

Περαιτέρω αἱ Συνταγματικαὶ διατάξεις ὀρίζουν ὅτι ἡ Πολιτεία εἰναι ὑπόχρεως νὰ προστατεύῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ὁρθοσκευτικῆς συνειδήσεως καὶ τὴν ἐκδηλώσιν λατρείας (Σαρίπ. II σελ. 334 καὶ ἐν ὑποσημ. 2 καὶ ἴδε καὶ παραπομπὰς κ.λ.π.).

V) Ὑπὸ τὰ δεδομένα ταῦτα ἐκδήλον ἀνακύπτει τὸ δικαίωμα τῆς γνωστῆς Ὁρθοσκευτικῆς κοινότητος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ὅπως προστατεῖται ἐν τῇ ἐνασχέσει τοῦ Συνταγματικοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθέρας ἀσκήσεως ὁμαδικῆς λατρείας εἰς ἰδίους Ναοὺς. Ἡ προστασία δὲ ἀσκείται ὑπὸ τῆς Πολιτείας διὰ τῆς Εἰσαγγελικῆς Ἀρχῆς, οὗσης ἀρμοδίας διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν Νόμων.

Εἰρήσθω δι' ὡσαύτως, ὅτι ἡ πρεσβευομένη ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω Κοινότητος Ὁρθοσκεία (πλὴν τοῦ ἡμερολογίου) εἰναι ταύτοσημος μὲ τὴν «ἐπικρατοῦσαν» τοιαύτην ἐν Ἑλλάδι, δέον ν' ἀρθῇ πᾶσα τυχὼν ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὴν ἀκόλουτον τέλεσιν τῶν λατρευτικῶν κτηθρόνων τῶν ὁπαδῶν τῆς (Βλ. σχετικῶς σελ. 2140 ἐστενογραφημένων πρακτικῶν Ἐπιτροπῆς Συν)τος 1975).

Ω τῆς δρασύτητος!

Ἔτσι μάλιστα! Πρὸ παντός ἡ εἰλικρίνεια! Λέγει μία λαϊκὴ παροιμία, ὅτι ἀπὸ τρελλὸν καὶ ἀπὸ μικρὸν καὶ θυμωμένον, νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν». Ἐν ὅσῳ ἔκαρσοκοπισμός καὶ ἡ ὑποκρισία «συμφέρει» εἰς τινὰ, «εἶσαι καλὸς ἄνθρωπος», ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἀξιέταινος, ζηλωτὴς τῆς πίστεως, μάρτυς τῆς ἀληθείας. Σὲ ἐκθειάζει μέχρι οὐρανοῦ, σὲ προβάλλει εἰς παράδειγμα, ἐκφράζεται ὑπὲρ σοῦ μὲ ἐνθουσιασμόν. Ἄν τυχὼ ὅμως νὰ τὸν «πειράξῃς» καὶ νὰ θέλῃς τὰ πάθη, τὰ συμφέροντα ἢ τὴν υπερηφάνειάν του, τότε θὰ ἴδῃς ποίος πράγματι εἶναι, θὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἐκδηλώσῃ τὸν «εἰλικρινή» ἐσώτερον ἑαυτὸν του. Τὸ νὰ ὑποκρίνεται κανεῖς, εἴτε «εὐγενῶς» εἴτε θαναύτως, ὅταν δὲ πειραχθῇ ἡ θυμώσῃ νὰ φανερώνῃ τὸν ἀληθῆ ἑαυτὸν του, ἴσως συμβαίνει εἰς ὅλους ἢ εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους. Τὸ νὰ φθάνῃ ὅμως ὁ ὑποκριτής, ὅχι μόνον νὰ θρασύνεται ἀναιδέστατα κατ' ἐκείνων πού ἐπῆνε καὶ ἐξεθείαζε καὶ νὰ φωνασκῇ τ' ἀντίθετα ἐκείνων πού εἶπεγε πρῶτον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ σημεῖον νὰ χρησιμοποιοῖ τὴν ἀπάτην καὶ τὸ ψεῦδος καὶ αὐτὴν τὴν αἰσχρὰν καὶ ἀτιμὸν συκοφαντίαν κατ' ἐκείνων πού «ἐκτιμᾷ», συμβαίνει εἰς πολλοὺς ἀράγε;

Ὁ φραγκοημερολογίτης ἐπίσκοπος Φλωρίνης — ἀλήθεια, δὲν αἰσχύνεται τὴν φράγκικην ἐπωνυμίαν, ἐνῷ φωνασκεῖ ὅτι ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εἶλεγε κάποτε, ὅτι «δὲν λειτουργεῖ εἰς ναὸν μὲ φράγκικην μορφήν»; — ἐκραζεν ἕνα καιρόν, ὅτι «συμβαθεῖν» (σπολάττη του!) καὶ «ἐκτιμᾷ» καὶ «σέβεται» τοὺς «παλαιοημερολογίτας» (γιατὶ ἐνόμισεν, ὡς φαίνεται, ὅτι ἐκλιπαροῦν τὴν... εὐαρέσκειάν του!), ἐπορευέτο εἰς τὰ συνέδριά των, ἐξεθείαζεν ἐνθουσιωδῶς τὴν ἀγωνιστικότητά των, ὅτι «σεῖς εἰσθε τὸ φρούριον καὶ ἡ προφυλακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», «εἰσεῖς μᾶς ἐμπνέετε μὲ τὴν ἀγωνιστικότητά σας», «εἰσεῖς εἰσθε οἱ πρωτοπόροι μας», «εἰσεῖς εἰσθε τὸ φρένο καὶ ἡ τροχοπέδη εἰς τὸν ξέφρενον κατήρμενον τῶν προδοτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας», «εἰσεῖς εἰσθε τὰ σκληρὰ καρδία εἰς τὰ ὅποια θραύονται τὰ σάπια δόντια τῶν αἰρετικῶν» καὶ δὲν ἐφείδετο τοιούτων... θερμῶν ἐκδηλώ-

σεων. Ἀλλὰ τότε δὲν εὐρίσκετο εἰς «ἐξουσία» ὁ τέλει-ος αὐτὸς ἄνθρωπος! Ἀθλία «ἐξουσία»! Πῶς ἀλλοιθωρίζεις καὶ τυφλώνεις τοὺς κατεχομένους «κατέχους» σου κατὰ «τὰ τε ὄμματα, τὰ τε ὦτα, τὸν τε νοῦν»! Ὁ κραυγάζων ὅτι «ὅταν ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος ἀπὸ τὴν δύσιν, θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς ἐπίσκοπος» (μὲ τὰς τότε συνθήκας), γενόμενος ἐπίσκοπος ὑπὸ πολλῶν ἁμαρτωλοτέρων συνθη-κας, ὑποκειμένος εἰς «τὸ προπατορικὸν ἁμαρτήμα τῆς ἀντικανονικότητος», κατ' ἐκφρασιν τῶν ἰδίων, (χωρὶς ν' ἀντιληφθῶμεν ὅτι ὁ ἥλιος ἐγγῆκε... ἀνάποδα), μετὰ τὴν ἀποκτησιν τῶν διοπτρῶν τῆς «ἐξουσίας» ἀλλοῦ βλέπει τὰ ἀνάποδα, λέγει τὰ ἀνάποδα τῶν ποτὲ λεγομένων του, ἀπορρίπτει τὸ τῆς ὑποκρισίας προσωπεῖον, φανεροῖ τοῦ ὁδοδοξαρχοῦ τὴν μορφήν!

Ἐχρειάζετο «ἡ ἀφορμή», διὰ νὰ δείξῃ αὐτὸς ποίος ἀληθὺς εἶναι καὶ ὅχι ποίος ἔλεγεν ὑποκριτικῶς ὅτι εἶναι. Καὶ τὴν εὗρε! Καὶ ἐξεσπάθωσεν — ὁ γενναῖος Νεμρῶδ — κατὰ τῶν «παλαιοημερολογιτῶν» τῆς Φλωρίνης καὶ ὅλων γενικῶς! Ἐπειδὴ οἱ «παλαιοημερολογίται» ἱερεῖς τῆς Φλωρίνης δὲν ἐδέχθησαν τὴν ἀναιδῆ ἀπαίτησιν τοῦ φραγκοημερολογίτου ἱερέως νὰ μετᾶσχη εἰς θρησκευτικὴν τελετὴν αὐτῶν, εὗρεν «εὐκαιρίαν» νὰ ἐπιτεθῇ λαύρως κατὰ τῶν «παλαιοημερολογιτῶν», εἰς σημεῖον πού ἀπορεῖ κανεῖς πού φθάνει ἡ μικρότης καὶ ἡ ἐμπάθεια. Ἄν ἐσυνειδητοποιεῖ καλῶς περὶ τίνος πρόκει-ται, θὰ κατενόει ὅτι καὶ ὁ ἀναιδὴς Πάπας καὶ ἡ ἀνή-δικος οὐνία, τὴν ὅποιαν ὑποτίθεται κατοδικάζει, δὲν ζητοῦν περισσότερα, ἀπὸ ὅσα ἀπαιτεῖ οὗτος ἀπὸ τοῦ Ὁρθοδόξου! Ἀπευθυνόμενος «πρὸς παλαιοημερολογί-τας», λέγει — καὶ δημοσιεύει — πράγματα πού μόνον ἡ θρασύτης ὑπερηφάνων καινοτόμων καὶ ἡ βδελυγτικὴ δεινὸς συκοφάντου ἐπιτρέπει. Εἰς τὴν πατρίδα μου λέγουν: «ὅποιον δὲν ἐντρέπεται, ὁ κόσμος εἶν' ἐχθρὸς του». Καὶ οὗτος, μαθημένος νὰ φωνασκῇ πρὸς πᾶσαν κατεύ-θυνσιν, ἐνόμισεν ὅτι θὰ τὰ εἴλῃ καὶ μὲ τὸν Θεόν καὶ τοὺς εὐσεβεῖς, ἐληρυμνῆσε δέ, θὰ ἐνθυμηθῇ ὅμως καὶ διαπιστώσῃ ὅτι ὄντως αὐτοὶ εἶναι «τὰ σκληρὰ καρδία», ὅπου τὰ δόντια του δὲν μπαίνουν ἀλλὰ θὰ σπάσουν διότι αὐτοὶ δὲν καπηλεύονται, ὡς «ἄλλοι», τὸν Θεὸν καὶ τὰ θεῖα, ἀλλὰ μέχρι θανάτου ὑπερασπίζονται τὴν πατρῶαν κληρονομίαν.

Καὶ ὑποδεικνύει, ὁ καλοπροαίρετος, εἰς τοὺς «πα-λαιοημερολογίτας», ὅτι «ἔχουν ἀνάγκην ταπεινώσεως, διὰ νὰ ανοιγθοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ των» κτλ! Λέγει τὸ δημῶ-δες: «εἶπεν ὁ γαῖδαρος τὸν πετεινόν, κεφάλαι!» Ἡ ἀπρο-μέτρητος ὑπερηφάνεια καὶ ἐγωκεντρικὴ ἀλζιζονεία του δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ ἴδῃ πέραν τοῦ περὶ ἑαυτὸν κατα-σκευασθέντος κελύφους διότι, ὡς γνωστὸν, αὐτὴ ἡ ὑπε-ρηφάνεια, περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη, τυφλώνει τὸν νοῦν αὐτῆς καὶ τὸν πρῶτον τῶν ἀγγέλων ἐρρίψεν ἐκ τῆς πρώτης δόξης του. Καὶ ὑποδεικνύει τὴν «ἀνάγκην» τα-πεινώσεως αὐτός, ὅστις ἐπὲρ πάντα ἄλλον ἔχει ἀνάγκ-ην ταπεινώσεως! Ἐἶναι, δηλαδή, ἡ Ὁρθόδοξος πίστις.

VI) Κατόπιν τούτων παρακαλοῦμεν, ὅπως μερι-μνήσῃτε διὰ τὴν ἐλευθέραν ἀπόδοσιν τοῦ ἐν ἀρχῇ μην-σθέντος Ναοῦ εἰς τὸν ἀρχιμανδρίτην Μάξιμον Βασιανόν, φερόμενον ὡς ἰδιοκτήμονα αὐτοῦ, προστατεύσῃτε δὲ τούτον καὶ τοὺς ὁπαδοὺς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν εἰς τὴν ἀκώλυτον τέλεσιν τῆς λατρείας των, ἐφ' ὅσον ὁ Ναὸς οὗτος ἔσσει τῆς συνημ. ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 1178) 17.4.1974 ἀδείας τῆς ἐκκλησίας τῶν γνησίων ὁδοδο-ξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, προώρισται ὅπως, λειτουργ-γῇ διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῆς ἱεράς ταύτης Μονῆς (παλαιῶ ἡμερολογίου).

Ἐν Ἀργυροπολίῳ τῇ 20ῇ Ἰουνίου 1975.

Ὁ Ἐπισκοπεὺς Κεφαλληνίας

ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΑΚΟΣ

ή ἐξήλθος διατήρησις τῆς πατρικῆς παρακαταθήκης ὑποθέσεις «ταπεινώσεως» καὶ ὄχι καυχῆσεως καὶ σταθερότητος καὶ ἀντιστάσεως; Περιέργα — καὶ ἀντορθόδοξα — πράγματα! Δὲν θ' ἀσκοληθῶμεν εἰς ὅλον τὸ «τρομερόν» ἐρευνολόγημα, ἀλλ' εἰς τὰ βαρυγδουπότερα σημεία.

Ἡ ὑπόθεσις δὲν ἦτο αὐτὴ, ὅμως καὶ διὰ πολλοστήν φοράν, εὔρε τὴν «εὐκαιρίαν» νὰ μᾶς «διδάξῃ», ὁ ἐπὶ τῆς Μωσέως καθέδρας καθίσας τρομερὸς διδάσκαλος, περὶ «Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν αἱ ὁποῖαι ἔχουν δεχθῇ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου» καὶ ἐπαναλάβει τὴν μέχρι κόρου καὶ ἀπείρας καὶ γελοιότητος λεγομένην, ἰδικὴν τοῦ ἐμπνεύσεως, ἐφεύρεσιν περὶ «δεκατριῶν σταγόνων»! Πρὸς ἀφελείας καὶ μουζικούς ἀπευθύνεται; ἢ ἐκλαμβάνει τοὺς πάντας ὡς ἀδιαφόρους διὰ τὴν πίστιν των ἢ προθύμους νὰ χάσουν ὅ,τι ἀπατεωνικὸν θὰ τοὺς σερβίρῃ; Ὡς «διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου»... ἐδέχθησαν αἱ ἀποστάται τὸ φραγκοἡμερολόγιον; Πού εἶναι γραμμένον ἐπισήμως, ὅτι ἔσαν ἐξ ἀρχῆς ἐγένετο λόγος περὶ παραδοχῆς τοῦ φραγκοἡμερολογίου ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων, τοῦτο εἰσήγετο ὡς «διόρθωσις»; Ἐπειδὴ — πρὸς παραπλάνησιν — ἐφεύρεν αὐτὴν τὴν ἀπάτην ὁ πρῶτος ἀπατεὼν Χρυσ. Παπαδόπουλος, τὴν ὁποίαν νῦν οὗτος καὶ οἱ ὅμοιοι του ἐχαψαν, σημαίνει καὶ ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια;

Ἄν ἐπρόκειτο περὶ «διορθώσεως», πῶς δὲν ἔγινεν ἀπὸ τόσων αἰῶνων; Ἡ μήπως αὐτοὶ τῶρα τὴν... ἀνεκάλυψαν; Εἶναι ὄντως σπουδαῖον, πῶς τὸ κατορθώσουν νὰ μὴ ἐντρέπονται καὶ τοὺς ξένους, οἱ ὅποιοι θὰ διερωτῶνται: μὰ τῶρα, μετὰ τόσους αἰῶνας, ἐξήγησαν καὶ ἤρσαν αἱ «Ἑλληνες τὴν «διόρθωσιν»; Δὲν εἰσήχθη τοῦτο, ὃ ἠπατημένον τῶν ἀπατεῶνων, ὡς «διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ», ἀλλὰ ὡς παραδοχὴ τοῦ φραγκοἡμερολογίου τῶν Δυτικῶν, ἐπὶ σκοπῷ ὀρισμένῳ. Ἀπὸ τοῦ 1919 ὅτε, κατ' ἐμπνευσιν τῶν αἰρετικῶν, ἤρχισεν ἡ μισόχριστος «κίνησις διὰ τὴν ἑνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν» καὶ οἱ ἐν τῷ Οἴκῳ. Πατριαρχείῳ, ἐνεργεῖα ἐκείνων ὠνευρέθησαν τὴν σύμπληξιν «Κοινωνίας τῶν ἐκκλησιῶν» — παραλλήλως καὶ κατὰ μέμνησιν τῆς ὑπὸ τῶν ἑσραίων ἐκμαιευθείσης περιδοχῆς «Κοινωνίας τῶν ἐθνῶν» — ἐλέγετο ἐπὶ Συνόδου ὅτι: «ἡ παραδοχὴ καὶ χρησιμοποίησις τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου εἶναι τὸ πρῶτον ἔγγραφο τῆν ποιητὴν Κοινωνίαν τῶν ἐκκλησιῶν»! Ἡ δὲ κατ' Ἰαννουάριον τοῦ 1920 ἐκδοθεῖσα τρομερὰ «Ἐγκύκλιος τοῦ 1920», πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς «ἐνώσεως» συνιστᾷ ἐν ἄρθρῳ πρῶτῳ, «τὴν παραδοχὴν ἐνιαίου ἡμερολογίου, πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν» ἐννοεῖ δὲ «ἐκκλησίας» τὸ ἀνάφικτον ἄθροισμα τῶν αἰρετικῶν καὶ ἀντιχρίστων, τοὺς ὁποίους χαρακτηρίζει «αὐτοσώμους καὶ συγκληρονόμους καὶ συγγενεῖς καὶ οἰκείους»!! Ἰδοὺ, κύριοι, διαπὶ καὶ ὡς τί εἰσήχθη αὐτὸ τὸ αἶσχος καὶ ὄχι αὐτὰ πού ἐξαιπάζετε ἐαυτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους. Καὶ κακῶς λέγεται τοῦτο «νέον ἡμερολόγιον», διότι δὲν εἰσήχθη ὡς κάτι νέον, ἀλλὰ μόνον ὡς παραδοχὴ τοῦ φραγκοἡμερολογίου, διὰ τὸν ὀρισμένον σκοπὸν, ὅστις καὶ ἐκτελεῖται... θαυμηδόν, ὥστε, κατὰ τὸν προδότην ἀρχιμα-

τόνον Ἀθηναγόραν, «ἡ ἑνωσις θὰ ἔλθῃ ἀπροσδοκῆτως»! Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἀνακάλυψιν περὶ διορθώσεως Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, δὲν εἶναι παρὰ ἐφεύρημα ἀπατεῶνων. Καὶ γνωρίζετε ποῖος πρῶτος ἐφεύρεν αὐτὴν τὴν «σοφίαν»; Προτεστάντης τις, ὀνόματι Βεϋέλλας!

Διὰ νομιζομένην «κάλυψιν τῆς πομπῆς», ἀντὶ τοῦ θέματος νὰ ἐξετάζεται αὐτὸ καθ' ἑαυτό, προβάλλει οὗτος ὡς «βαρύγδουπον «ἐπιχείρημα» τὸ ὅτι «κληρικοί τῶν Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον συλλειτουργοῦν μετὰ κληρικούς τῶν Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν δεχθῇ τὴν διόρθωσιν...» Πόσα στοιχεῖα περιέχει αὐτὸ τὸ «τρομερόν δικαιολόγημα», πού ἂν τὸ ἐμελέτα χωρὶς ἐμπάθειαν καὶ μικρότητα καὶ προκατάληψιν καὶ διάθεσιν σεισασθείας ὁ τῶν λεπτολογῶν καὶ διυλίζων τὸν κώνωπα, θὰ ἐδίσταζε νὰ τὸ ἐπικαλῆται καὶ μᾶλλον θὰ τοῦ προσεκάλει κρίσιν συνειδήσεως, τὸ ὀλιγώτερον.

Λέγει... ἀφελέστατα καὶ μετὰ πάσης «εὐκολίας», ὅτι καὶ ἄλλαι Ὁρθόδοξοι, Ἐκκλησίαι ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, δὲν νομίζει ὅμως ἐνδιαφέρειν καὶ νὰ διερωτηθῇ ἂν καὶ ποῖος λόγος ὑπῆρχε, διὰ νὰ γίνετα καὶ αὕτη ἡ «διαφοροποίησις»: Ποῖος τρομερὸς καὶ ἀδυσώπητος λόγος ἐπέβαλλεν, ἀλλὰ ὀρθόδοξοι ἐκκλησίαι νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ ἄλλαι νὰ «ἔχουν δεχθῇ τὴν διόρθωσιν»; Συνέβη ἄλλοτε ποτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτὸς ὁ τραγελαφισμὸς ἀπὸ τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἐντεῦθεν, αἱ Ἐκκλησίαι νὰ λέγουν ἄλλα καὶ ἄλλα; Δύναται νὰ εἴπῃ, οὗτος ἢ αἰσδῆποτε ἄλλος, ἐν πάσει συνειδήσει καὶ εὐληκρίαι, ὅτι ἀπὸ εὐλάβειαν καὶ ζῆλον καὶ ἀγάπην Θεοῦ ἀντιμετωπίζεται μετὰ ἀδιαφορίαν ἡ τοιαύτη κατὰστασις ὑπὸ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ; Ποῖος ἄγνοεῖ πῶς καὶ τί εἶναι σήμερον αἱ ὀρθόδοξοι ἐκκλησίαι; Αἱ μὲν εὐλαβεῖς, αἱ καὶ πολυπληθεύονται, εἶναι φημιμέναι καὶ μόνον ὅ,τι ὑποβάλλουν τὰ ἄλλα καθεστῶτα ἐξυπηρετοῦσαι αἱ δὲ ὑπόλοιποι καὶ τὰ «ἀνατολικά Πατριαρχεῖα» — περὶ τῶν ὁποίων προτιμώτερον νὰ μὴ ἐρωτᾷ τις — γνωστὸν τί εἶναι διότι ὀνομάζονται μὲν «ἐκκλησίαι», δὲν ἐνεργοῦν ὅμως καὶ ἐκφράζονται ὡς ἐκκλησίαι, ὅ,τι βουλευόμεναι, δὲν εἶναι ἡ γνώμη αὐτῶν τῶν ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι οὔτε καὶ ἐρωτῶνται, ἀλλὰ «ἀποφάσεις» δικτατορικῶν «ἀρχηγῶν» ἀγόντων καὶ φερόντων αὐτάς κατὰ τὸ δοκοῦν. Καὶ τοὺς τοιούτους ἐπικαλεῖται οὗτος ὡς «ἐγγυητὰς» τῆς ὀρθοφροσύνης του! Εἶναι τοῦτο ἱκανὸν «ἐπιχείρημα»;

Ὁ ἴδιος εἶχε πολλὰκις ἀφορμὰς καὶ εὐκαιρίας νὰ διαπιστώσῃ κατὰ πόσον αὐτοὶ ἀποτελοῦν ἀσφαλὴ ἐγγύησιν. Ἀντὶ δὲ νὰ τῷ ὑπενθυμίσωμεν αὐτάς καὶ ἄλλας λεπτομερείας, ἐρωτῶμεν ἀπλᾶ πράγματα ἐπὶ ἄλλων βλασφημιῶν καὶ παρανομῶν ἐνεργειῶν καὶ ὡς ἀπαντήσῃ ἂν ὑπῆρξε παραμικρὰ καὶ ἀντίδρασις αὐτῶν τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν, ὥστε καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἀποτελοῦν ἀσφαλὴ ἐγγύησιν. Ὅταν ὁ Ἀθηνῶνας ἔκομνε τὴν βλάβην καὶ ἀντορθόδοξον «ἄρσιν» τοῦ ἀναδέματός ἀπὸ τοῦ παπισμοῦ, διὰ τῆς ὁποίας ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι ὑπῆχθησαν εἰς τὸ αὐτὸ ἀνάθεμα, ποῖα αὐτῶν τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν ἐξέφρασαν ἀντίθεσιν ἢ ὑπερηρησίστην τὴν Ὁρθόδοξίαν;

Μήπως αυτή ἦτο νόμιμος καὶ ἀρεστή εἰς τὸν Θεὸν πρᾶξις καὶ ἔτσι ἔπρεπε νὰ συμπεριφερθῶν αὐτὴ ὡς συμπεριφέρθησαν; Ὅταν ὁ Ἀθηναγόρας, ὁ Δημήτριος, ὁ ἄλλος Ἀθηναγόρας, ὁ Ἰάκωβος καὶ πλείστοι ἄλλοι «ἀρχηγοὶ» ἐκκλησιῶν ἐκήρυσσον καὶ κηρύσσουν φρικτὰς καὶ ἀποτροπαικὰς ἐλασφημίας, ὁποῖας μόνον ἀπιστοὶ καὶ ἐβραῖοι ἐξερεῦντο, ποῖα αὐτῶν τῶν «ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν» ἀντέδρασαν ἢ διεχώρισε τὰς εὐθύναις τῆς;

Διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ ἀντίχριστον συνονθύλευμα ποὺ λέγεται «Παγκόσμιον συμβούλιον ἐκκλησιῶν», τοὺς ἀνθρώπους «διαλόγου» καὶ τὰ παζαρέματα τῆς πίστεως, τὰς συμπροσευχὰς, τὰς ἐπικοινωνίας, τὰ συνέδρια κτλ., διὰ τὰ ὁποῖα εἶναι ὅλοι καθηρημένοι καὶ αφωρισμένοι καὶ δι' ὧν συμφύρεται καὶ ἰσάζεται ἡ πάντιμος Μητέρα Μας Ὁρθοδοξία μὲ τὰς μοιχαλίδας αἵρέσεις καὶ ἐλασφημίας ὁ Χριστὸς, διὰ τὸν παραμερισμὸν τοῦ Ὁποίου γίνεται ὅλη αὐτὴ ἡ κίνησις καὶ ἐτοιμάζεται ἡ ἔλευσις τοῦ ἀντιχρίστου τῶν ἐβραίων ὧν ἔργα εἶναι ταῦτα, ἡ στάσις αὐτῶν τῶν «ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν» εἶναι ἡ πρόπουσα καὶ θεάρεστος; Πολλοὶ ἄλλοι τοιαῦτα προδοσίαι τῆς Ὁρθοδοξίας δύνανται ν' ἀριθμηθῶν, ὁποῖας εἶναι ἀδύνατον νὰ δεχθῇ καὶ προσυπογράψῃ εὐσεβὴς Χριστιανὸς — καὶ θεοβίως δὲν τὰς ἀγνοεῖ οὗτος ὁ πολυπραγμονῶν — εὐνόητον δὲ ἂν δύναιται τις νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του εἰς τοιοῦτους «ἐγγυητάς».

Ἐπὶ ὁπίστου θρόνου παπικῆς αὐθεντίας καθίσας, ἀποφαίνεται «ἐν γλώσσῃ Ὁρθοδόξου θεολογίας» καὶ μὲ ἀπροσμέτρητον ἀλαζονεῖαν ἀπευθυνόμενος ὡς πρὸς παιδαρέλια του, μυκτηρίζει τοὺς εὐσεβεῖς «οἱ ὁποῖοι οὐτὲ τὸ ἀλφαῖν τῆς Ὁρθοδοξίας γνωρίζουν»!! Τί νὰ εἰπῇ κανεὶς διὰ τοὺς ἀπολέσαντας τὸ αἰσθητὸς τῆς ἐντροπῆς καὶ τῆς αὐτεπιγνώσεως; Ἄν δὲν... ἐρρισκῶν τὸ μέγα ὑποκείμενον, ποῦ θὰ γνωρίζαν οἱ πιστοὶ τὸ πατροπαράδοτον κτῆμα τους, τὴν Ὁρθοδοξίαν!!! Καὶ χρησιμοποιοῦν... σύγχρονον λέξιν, ἐφευρεθεῖσαν ἐσχάτως πρὸς αἰσχροὺς χρήσιν καὶ ἔννοιαν, ὑποβάλλει εἰς τοὺς εὐσεβεῖς «ἐρωτήματα» περὶ τῶν νεοσημερολογητικῶν μυστηρίων! Ἀς ἐρωτήσῃ ἢ μᾶλλον ἄς διερωτηθῇ τί λογίζονται τὰ «μυστήρια» τῶν ἐλασφημητῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ μήπως δὲν εἶναι ἐλασφημητὴς καὶ ἐχθρὸς τοῦ Χριστοῦ ὁ Οἰκουμενισμὸς, ὅπερ εἶναι ὁ «νεοσημερολογητισμός»; Ἐὰν αὐτὸς θρασύνεται χασκολογῶν περὶ «δεκατριῶν σταγόνων» καὶ οἱ ἐβαλοτυφλοῦντες δὲν θέλουν νὰ «ἐλέπουν» πέραν τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ κάποιου συμφέροντός των, ἀλλ' οἱ πιστοὶ γνωρίζουν καὶ ἐλέπουν — πρᾶγμα, ἄλλωστε, τὸ ὁποῖον δὲν ἐκρυψαν οἱ δημιουργοὶ τοῦ μαζόνι — ὅτι ὡς Οἰκουμενισμὸς εἰσῆλθεν ὁ «νεοσημερολογητισμός», δι' αὐτοῦ ἤρχισεν ἡ ἀντίχριστος «οἰκουμενιστικὴ κίνησις διὰ τὴν ἑνωσὴν τῶν ἐκκλησιῶν», ἥτις εἶναι ἔργον τῶν ἐβραίων καὶ σκοπεῖ εἰς τὸ νὰ φύγῃ ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὸ μέσον καὶ τοὺς παρουσιάσῃ τὸν ἀντίχριστον. Ἔτσι δὲν εἶπαν; Ὅτι «τὰ δόγματα πτὺς χωρίζουν»; τί εἶναι τὰ δόγματα; ὁ Χριστὸς κηρυσσόμενος. Νὰ φύγουν λοιπὸν «καὶ διαφεραῖ» (πρώτῃ τὸ Ἑρπετλόγιον) καὶ τὰ δόγματα, ὥστε «ἀπροσδοκῆτως» νὰ ἀένω

θοῦν!! Ὅσοι θέλουν νὰ εἶναι στραβοί, ἄς εἶναι!

Ὡς «μάρτυρας» δὲ περὶ τῶν μυστηρίων τοῦ προβάλλει, ποιοὺς νομίζετε; Τούτους... αἰρετικούς!! Τὸ ἐπίστευτε κανεὶς καὶ τὸ ἀνέμενε νὰ πίπτῃ εἰς τὴν ἀήκουστος «ἀγάφει» ὁ ἐπαγγελλόμενος τὸν «ἑξῆς»; Αὐτὸ δὲ ἔλειπε πιά! Οἱ αἰρετικοὶ νὰ καλῶνται... θεοβιωταῖ τῶν μυστηρίων!! Ὅταν κανεὶς ὁμιλῇ μὲ εμπάθειαν καὶ ἄδικον προσπάθειαν, χάνει καὶ τὴν αἰσθησὶν τῆς κρίσεως.

Ἀλλὰ ἐκεῖ, ποὺ ὑπερβαίνει πᾶν ὅριον ἀναλογικίας καὶ ἀπανθρωπίας καὶ προβαίνει εἰς ὅτι μόνον ἄνθρωποι συκοφαντοῦν καὶ ἀδίστακτοι δολοφόνοι ψυχῶν φθάνουν, εἶναι ὅταν, μὲ διάθεσιν στυγνοῦ κακούργου, ἐτυλαύεται, χωρὶς φόβον Θεοῦ καὶ ἐντροπὴν ἀνθρώπων, νὰ σχηματίσῃ, καταχθονίως καὶ δι'... εὐνοήτους λόγους, τὴν ἐντύπωσιν ὅτι οἱ «παλααιοσημερολογῖται» «εἶναι ἵκαν ἐπικίνδυνοι ἰδίᾳ εἰς νεοραγικὰς περιοχάς, ὡς εἶναι αἱ ἀκριτικαὶ περιοχαί»!! Ἐτόλμησε καὶ ἄλλοτε νὰ ξερᾷ αὐτὰς τὰς ἀθλιότητας καὶ πάλιν τὰς ἐπαναλαμβάνει ὁ γενναῖος ἄνθρωπος, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι μένει: μέχρις ἀναισθησίας ἀδιόρθωτος καὶ ἀδίστακτος. Πρὸς ἄλλος ἐφεῖρε τοιοῦτο αἰσχος καὶ ἀτιμίαν εἰς θάρος τῶν εὐσεβῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ τὴν ζωὴν των θυσιάζουν ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος;

Ἀληθῶς εἶναι ἀφθαστος εἰς ἐφευρετικότητα ὁ μιμούμενος κάποιον ἄλλον, ἀράτον! Φτοῦ νὰ μὴ βασκαθῇ! Ποῖα ἀποδεικτικά ἔχει, ὁ ἀθλιὸς ἄνθρωπος, διὰ νὰ προσάπῃ τοιοῦτον μῶμον εἰς τοὺς εὐσεβεῖς, διὰ νὰ σπλώσῃ ὅμως ὅχι αὐτοὺς ἀλλ' ἐαυτὸν μὲ τὸ αἰώνιον στίγμα τοῦ ἀτίμου συκοφάντου; Μεταξὺ τῶν ὁμοίων του εὐρίσκονται οἱ ἀνθέλληγες καὶ οἱ προδότες, ἀλλ' οὐδέποτε μεταξὺ τῶν «παλααιοσημερολογητῶν». Μὲ αὐτὸν τὸν... ἐντιμὸν τρόπον ἀντιμετωπίζει κανεὶς τοὺς «ἀντιπάλους» του; Οἱ μὲν «παλααιοσημερολογῖται», ὡς ἀπεκάλεσαν τοὺς Ὁρθοδόξους οἱ ἐπιτήδριοι ἀπανεῶνες καὶ δημιουργοὶ προκαταλήψεως, ἀνώτεροι ὄντες τοιοῦτων ἀθλίων «κατηγοριῶν», εἶναι οἱ εἰλικρινεῖς καὶ ανυστερόβουλοι πρᾶσιστοι καὶ στυλοβάται καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑθνους. Οἱ δὲ πονοῦντες τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸ Ἑθνος καὶ τὴν ψυχὴν των, ἄς ἴδουν καὶ συνειδητοποιήσουν καὶ διεγερθῶν, διότι προδότες τῶν ἰσίων, πρὸς ὄφελος τῶν ἑθνῶν, ἔγιναν καὶ εἶναι οἱ φραγχοσημερολογῖται.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀπιστελλόντες χιμματα εἰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσιν τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀπιστελλόμενα χιμματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἀπάντησις

**Πρὸς τὸν σοφολογιώτατον μητροπολίτην Φλωρίνης
Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας κ.κ. Αὐγουστίνον**

Ἐπειδὴ εἰς τὸ μηνιαῖον περιοδικὸν τῆς καθ' ἡμᾶς Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας «Σάβιγις τῆς Ὁρθοδοξίας», τοῦ μηνὸς Ἰουλίου 1975, ἐπὶ ἐγκυκλίου τῶν Παλααιομερολογιτῶν Φλωρίνης καὶ Πτολεμαίδος, ἐδημοσιεύθη ἀπάντησίς Σας ὑπὸ τὸν τίτλον «πρὸς Παλααιομερολογίτας», ὑποτιμητικῇ, ἐπιτιμητικῇ καὶ ἐν πολλοῖς ὑβριστικῇ διὰ τὴν ἡγεσίαν καὶ τὸν κλῆρον τῶν Παλααιομερολογιτῶν, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὑπομνήσω εἰς τὴν ὑμετέραν σεβασμιότητα οὗτι:

Ὅτε κατὰ τὸ ἔτος 1965 ὡς ἀρχιμανδρίτης προσήλθατε εἰς τὴν εἰς τὸ θέατρον «Ἀκροπόλ», γενομένην συγκέντρωσιν τῶν Γ.Ο.Χ., ὅπως αὐτοεβόλως, ὡς ὀνομαστός ζηλωτὴς τῶν πατερικῶν παραδόσεων, παρακληθεὶς νὰ ὁμιλήσετε εἰς τὸ πολυπληθὲς ἀκροατήριον, εἶπατε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «... ἀπὸ τοῦ 8.000 κληρικῶς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἀρχιερεῖς, ἀρχιμανδρίται καὶ Θεολόγοι, μόνον ἐγὼ ἤλθον εἰς τὴν ἀξιόπαινον ταύτην ὁμήγουρρον διὰ νὰ σᾶς πλέξω ἐγκώμια τὰ ὅποια σᾶς ἀρμόζουν, ἂν καὶ δὲν εἶμαι προετοιμασμένος, ὡς ἐπρεπε. Σᾶς βεβαιῶνω, ὅμως, ὅτι σεῖς οἱ Παλααιομερολογίται εἰσθε τὰ πλέον γερὰ καρύδια καὶ τὰ σάπια δόντια τῶν αἰρετικῶν δὲν δύνανται νὰ σᾶς σπᾶσουν. Ἐὰν δὲν εἰσθε σεῖς, πολλοὶ μητροπολίται τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας θὰ ἀπερρίκταν τὸ κουκούλιον τοῦ ἐπανωκαλουμαχίου, σύμβολον τοῦ μοναχισμοῦ, ἀσκητισμοῦ, δηλονότι τῆς παρθενίας καὶ θὰ ἐνυμεύοντο. Σεῖς ὅμως εἰσθε ἡ τροχοπέδη ποὺ συγκρατεῖ τοὺς νεοτεριστάς εἰς τὰ πλαίσια τῶν ἱερῶν παραδόσεων, ὡς εἰδισταὶ εἰς τὴν ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν».

Αὐτὰ εἶπατε σοφολογιώτατε καὶ πολλὰ ἄλλα ὀξυλόγα. Ἐκφράζομε τὴ βαθύτατη λύπη μας γιὰ τὰ ὅσα σήμερα καταμαρτυρεῖται σὲ μᾶς τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀγράμματους, ὡς μᾶς ἀποκαλεῖται στὰ πρόσφατα ἄρθρα σας.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ σκοπιὰ ἀπ' ὅταν μᾶς τοξεύετε, εἶναι ἄλλη σήμερα. Μήπως σ' αὐτὸ βρεῖται ἡ διαφορὰ τῶν ἀποφεῶν σας; Ἀλλὰ τότε ποῦ ἡ θέσι. Εἶναι δυνατόν τὴν θέσιν ἐπὶ ἐνὸς θέματος νὰ τὴν μεταβάλλῃ ἡ θέσις τοῦ θέματος;

Ἀπὸ τοῦ θέματος τοῦ ἀρχιμανδρίτου πρὶν 10 χρόνια μᾶς εἶχατε χαρακτηρίσει ὡς τὰ γερὰ καρύδια ποὺ δὲν μποροῦν νὰ σπᾶσουν τὰ σάπια δόντια τῶν αἰρετικῶν καὶ σήμερα ἀπὸ τοῦ θέματος τοῦ μητροπολίτου, μᾶς χαρακτηρίζετε ὡς «ἀστοιχειώτους καὶ ἀπαιδεύτους περὶ τὰ θεολογικά». Καὶ ἐπὶ πλέον μᾶς κατηγορεῖτε ὅτι σᾶς θεωροῦμε χροτζάδες καὶ βερβισιάδες καὶ ὅτι

εἰμεθα «ἐλάσφημοι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Καὶ ἐπειδὴ ἡμεῖς οἱ ἀπαιδεύτοι θεολογικῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συζητήσωμε μὲ σᾶς τὸν πεπαιδευμένον, τολμῶμεν νὰ σᾶς ὑπενθυμίσωμεν τοὺς λόγους τοῦ τῶν γραμμάτων Μ. Βασιλείου, ὁ ὁποῖος εἰς τὸν Α' Κανόνα λέγει: «... διότι ἡ μὲν ἀρχὴ τοῦ χωρισμοῦ δια σχίσματος γέγονεν· οἱ δὲ τῆς ἐκκλησίας ἀποστάτες οὐκ ἔτι ἔσχον τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ἑαυτούς· ἐπέλιπε γὰρ ἡ μετάδοσις τῷ διακοπῇ τὴν ἀκτινοβολίαν».

Τὸ ἂν τώρα ὁ Μ. Βασίλειος διὰ τῶν ἀψευδῶν καὶ ἁγίων χειλέων του λέγει ὅτι, οἱ τῆς ἐκκλησίας ἀποστάτες ἔχασαν τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τοῦτο Σεῖς τὸ θεωρεῖτε ὡς ἐλασφημίαν καὶ τὴν «ἐλασφημίαν» αὐτὴν τὴν τοποθετεῖτε στὰ χεῖλη τῶν Παλααιομερολογιτῶν, τί νὰ εἰπώμεν.

Ὅτι ἡμεῖς οἱ Παλααιομερολογίται, ἐπικαλούμενοι τὸν Μ. Βασίλειον, εἰμεθα «ἐλάσφημοι» τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἢ ὅτι Σεῖς θεωρεῖτε ὡς ἐλασφημίαν τοὺς τοῦ Μ. Βασιλείου λόγους;

Γεννάται βεβαίως τὸ ἐρώτημα: Ποῖοι εἶναι οἱ τῆς ἐκκλησίας ἀποστάτες καὶ ποῖοι ἔχασαν τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

Τὴν ἀπάντησιν μᾶς τὴν δίδουν αἱ ἐπτὰ οἰκουμενικαὶ καὶ τοπικαὶ πανορθόδοξοι σύνοδοι καὶ δὴ τοῦ 1583 καὶ 1593, καθ' ὅς οἱ ἅγιοι πατέρες ἐπὶ Ἱερεμία Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ἐπαινοζωμένου Ἰωάννου, ἀπεφάνθησαν: «ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς ἐκκλησίας, καθὼς αἱ ἐπτὰ ἅγιοι οἰκουμενικαὶ σύνοδοι ἐθέσπισαν καὶ τὸ ἅγιον Πάσχα καὶ τὸ μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νὰ ἀκολουθῶμεν καὶ θέλει νὰ ἀκολουθῇ τὸ νεοεφεύρετο πασχάλιον τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα καὶ ἐναντιώνεται εἰς αὐτὰ ὅλα καὶ θέλει νὰ τὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ χαλάσῃ τὰ πατροπαράδοτα δόγματα καὶ ἔθιμα τῆς ἐκκλησίας, ὅς ἔχη τὸ ἀνάθεμα καὶ ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας καὶ τῆς τῶν πιστῶν ὁμήγουρρος ὡς εἶνε...». (ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ Του κεφ. τοῦ Σιγγιλίου ὅπερ εὐρίσκεται εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ τὸ Ὅρος Σινᾶ). (Βλέπε ἄρθρον Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν: «Κωνσταντινουπόλεως Σύνοδος, Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἐγκυκλοπαίδεια, Τόμος ΙΕ', σελ. 642).

Κατὰ ταῦτα, τὰ τέσσαρα κατὰ Ἀνατολὰς Ἑλληνορθόδοξα Πατριαρχεῖα, κατεδίδασαν εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποιῶν, ἥτοι τοῦ ἀναθέματος, τὸ νεοφανὲς Γρηγοριανὸν ἐορτολόγιον καὶ ἀπέκοψαν ὡς σπηρὸς μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τοὺς φιλοκαταπινοῦς.

Οὕτω ἐδημιουργήθη καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος σχίσμα διότι ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησίαι ἐταυτίσθη μὲ τοὺς σχισματοχειρικούς παπικούς καὶ ἀναθεματισθέντας, κατὰ τὰ ἀνωτέρω. (Φράσις πολὺ ἀδύνατη: ἐφ' ὅσον ἐταυτίσθη μὲ τοὺς αἰρετικούς παπικούς ἔγινε καὶ αὐτὴ αἰρετικὴ καὶ ὄχι σχισματικὴ).

Ἀναμφισβήτητον βεβαίως τυγχάνει ὅτι διὰ τῆς οἰκουμενιστικῆς κινήσεως, τοῦ Πατριάρχου Ἀθηνᾶγορου, ἤρθη τὸ ἀνάθεμα, διὰ τοὺς παπικούς, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι διὰ τῆς ἀρσεως αὐτῆς μὲ μιὰ μονοκονδυλιά, κατηργήθησαν πάντα τὰ θεοπισθέντα.

Διότι ἀντὶ τῆς ἐξαμαλύνσεως ἐνὸς ζωτικωτάτης σημασίας διὰ τὴν ἐκκλησίαν θέματος, ἐδημιουργήθη μία τραγελαφικὴ κατάστασις διὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἰσθε καὶ τότεν ἀνεύθυνος Σεῖς, ὁ τότεν πεπαιδευμένος, ὡς ἐπαίρεσθε ὅτι εἰσθε ἀπὸ τοῦ θήματος τοῦ Μητροπολίτου, διότι ἐν πολλοῖς συμπλέετε μὲ ἡμᾶς τοὺς «ἀπαιδεύτους» τῆς σήμερον, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἀντιπαρέχεσθε τίς... δέκα τρεῖς σταγόνες... ἴσως... ἐπειδὴ εἶναι σημαδιακὰ γρουσουζικὰς γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τοῦτο ἀκριβῶς Σᾶς τιμωροῦν.

Κάνουν δηλονότι τὸ πηδάλιον Σας ἀσταδὲς μὲ τὰ γνωστά εἰς ἕαρος Σας ἀποτελέσματα.

Συγγνώμην σοφολογιώτατε, διότι τὰ «ἀγράμματα» χεῖλη μου μὲ πικρίαν ἐπιστρέφουν τοὺς διαχύτους εἰς ἕαρος Σας χαρακτηρισμούς. Καὶ χειρῶν ἀδίκων Σεῖς πρῶτος τὴν ἀρχὴν ἐκάματε, ἀπὸ θρόνου μητροπολιτικοῦ.

Διότι, ἂν ὄντως ἀπαιδεύτοι καὶ ἀστοιχείωτοι εἴμεθα κατὰ τὸ 1965, τότε καὶ ὑμεῖς ὡς ἀρχιμανδρίτης, ἀπαιδεύτος καὶ ἀστοιχείωτος εἴσαθε καὶ ὡς ὅμοιος, ταυτισθήκατε μαζί μας καὶ γίνετε ὁμηγετής μας.

Ἀλλὰ ἑαφνικά, μόλις περιεβλήθητε τὸν μανδύαν, τοῦ μητροπολίτου, ἐνομίσατε ὅτι ὁ μανδύας αὐτὸς σᾶς προσέθεσε παιδείαν, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε εἶχατε καὶ ἐπαίρομενος, διὰ τὴν δοράν, ὑβρίζετε καὶ χλευάζετε ἐκείνους πού ὡς χθὲς ὁμολογοῦσατε Γλῶσσα ἀποστολική, πρὸς ταπεινοὺς καὶ ἀπαιδεύτους ἢ πεπαιδευμένους, δὲν εἶναι αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἔχετε διαλέξει καὶ χρησιμοποιοῦτε ὡς ποιμενάρχης!

Ἡ γλῶσσα Σας δὲν μεταφέρει ἀγάπην διὰ νὰ πρὸς καλέσῃ τὸν σεβασμόν. Μεταφέρει τὸ μῖσος πού σᾶς διακατέχει καὶ προκαλεῖ τὴν ἀγανάκτηση γιὰ τὸν ἐξευτελισμὸ πού ἐπιχειρῆτε εἰς ἕαρος ἀτόμων ἢ ὁμάδων πού συμβαίνει νὰ μὴ συμφωνοῦν μὲ τὰ «ὅσα ἔφη Αὐγουστίνος ὁ ἀλάθητος»!!

Τὸ «κύριε ἐλέησον!!» πού ἐπικαλεῖσθε γιὰ μᾶς τοὺς «ἀγράμματος», τὸ ἐπιστρέφω σοφολογιώτατε σὲ Σας, πού ἄλλα κηρύσσετε, ἄλλα πιστεύετε καὶ ἄλλα γράφετε καὶ προκαλεῖτε κάθε φορὰ πού μιλάτε, γιὰ κατὰ, ἐφ' ἧς αἱ Θεολογικὴ Σας μόρφωσις, ἀνέδεικται μὲ τὸν μανδύαν τοῦ μητροπολίτου, τὴν γενικὴν Θουμδιάν!!

Ἀλήθεια! ἔνας κοτζᾶμ Μητροπολίτης τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, ὁ κ. Αὐγουστίνος Καντιώτης, ἐθεώρησε ὡς... ἀπώλειαν χρόνου νὰ... ἀσχοληθῇ μὲ... ἀπαιδεύτους... καὶ... ἀγράμματος!! παλαιομερολογίτας!!

Κύριε ἐλέησον!! καὶ μὴ χειρότερα!! Κι' ὕστερα σοῦ λέει ὅτι ἐμεῖς τοὺς λέμε «χοτζάδες καὶ δερβισάδες».

Ἀξιώσέ μας λοιπόν... πάνσοφε... πολυτούδαστε... πολιάσχατε καὶ ὑψηλόφρων καὶ Ἄγιο τῆς Φλωρίνης τοῦ ἐλέμματος σου καὶ πὲς μας ἀπαξ διὰ παντός, ἂν ἐμεῖς οἱ Παλαιομερολογίται εἴμαστε οἱ σχισματικοὶ καὶ αἰρετικοί, ἢ οἱ νεομερολογίται καὶ ἐπὶ τέλος, τί ἐσεῖς, ὁ παντογνώστης, ἀπὸ τὰ δύο εἰσθε. Τὸ πρῶτο, τὸ δεῦτερο, ἢ μισό, μισό;

Ἐκεῖνες οἱ δέκα τρεῖς σταγόνες σᾶς κάνουν νὰ πνίγασθε. Γιατί Σεῖς θέλετε τὴν αἰγλή τοῦ μητροπολίτου τῆς ἐπίσημου ἐκκλησίας τοῦ κράτους, μὲ τὸ ἓνα πόδι στὸ 13 καὶ δὲν σκέπτεσθε ὅτι ἐμφανίζεσθε ὡς κακοφωνία πανθομολογουμένη, ὡς πρόβατον ἀπωλόλος.

+ Ἀρχιμανδρίτης Δαμασκηνὸς Πέρρας
Εὐφημέριος Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος
Γαλατῆς Ἀθηνῶν

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ διακῆμας ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κα-
τακίας των.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ

Προεφρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.380

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντὴς συντάξεως

Ἀρχιμ. Εὐγένιος Στεργιογιάννης

Κόπυγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεριστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος δραχμὰς	40
»	Ἑτησία	70
Ἐξωτερικοῦ:	Ἑξάμηνος δολλάρια	4
»	Ἑτησία	7
	Τιμὴ Φυλλοῦ δρακ.	4. —

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΔΙΑΦΟΡΑ

«Γνώσασθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» Ἰωάν. γ' 32 — απᾶς ὁ δυνάμενος λέγειν τὸ ἀληθές καὶ μὴ λέγων κατακριθήσεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ». Ἀγ. Ἰουστίνος.

Εἰς τὸ φύλλον τοῦ ὁρθοδόξου Τύπου (Ο.Τ.) ὑπ' ἀριθ. 240 καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 15)8)75 καὶ μετ' ἐπὶ τίτλον ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑἲΡΕΣΙΣ ἀνεγνώσαμεν τὰ ἐξῆς: «Μερικοὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἀνήκοντες εἰς τὰς τάξεις τῶν παλααιοσημολογιτῶν, διαδίδουσιν εὐκαίρως ἀκαίρως, ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ νέον ἑρμηνεῖον ἢ ἡμερολόγιον εἶναι αἰρετικοὶ καὶ ἄρα καταδικασμένοι εἰς ἀπώλειαν. Τοῦτου δὲ ἐνεκα ταραττοῦσι τὰς συνειδήσεις τῶν ἀπλοϊκῶν χριστιανῶν. Τοῦτο εἶναι ἀνακριβές καὶ οὐδένα κίνδυνον διατρέχουσιν οἱ ἀκόλουθοι τοῦ νέου ἑρμηνεῖου, διότι δὲν εἶναι αἰρετικοί.

Κατὰ τὸν α' Κανόνα τοῦ Μ. Βασιλείου αἰρετικοὶ εἶναι «οἱ παντελῶς ἀπερρηγμένοι καὶ κατ' αὐτὴν τὴν

πίστιν ἀπηλλοτριωμένοι». Δόξα τῷ Θεῷ οἱ νεοσημολογῖται δὲν ἀπεμακρύνθησαν οὔτε κατὰ κεφαλαίαν τῆς ὁρθοδόξου πίστεως, οὔτε ἐδίδαξαν κατὰ τὸ ἀνορθόδοξον, οὔτε ἡ Ἐκκλησία ἀκολουθοῦσα τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, διέκοψε τὴν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κοινωνίαν καὶ ἐγαράκθησεν ταύτην ὡς αἰρετικήν, διότι ἀκολουθεῖ τὸ νέον ἡμερολόγιον.

Βεβαίως ἀποδοκιμάζομεν τὴν πρόξενον πολλῶν κακῶν γενομένην εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ εὐχόμεθα εἰς τὸν Κύριον νὰ φωτίσῃ τοὺς ἀρμοδίους νὰ ἐπανορθώσουν τὸ γενομένον κακόν. Ἐπ' αὐδενὶ ὅμως λόγῳ ἐπιτρέπεται νὰ διαπράξωμεν μεγαλύτερον θανάσιμον ἁμάρτημα, τὴν δημιουργίαν σχίσματος καὶ ζήτημα ἰσμοῦν ὡς θὰ εἴλεγον ὁ Μ. Βασιλεὺς, ἀφού κατὰ τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον «καὶ τίμα μαρτυρίου» δὲν εὐξεί τὸν σχίζοντα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ ὁρθόδοξος ἀλήθεια ἐπὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου, τὸ δὲ πλεον ἐκ τοῦ πονηροῦ. Δὲν πρόκειται περὶ αἵρέσεως».



Τὴν Κυριακὴν 29ην Σεπτεμβρίου ἐ. ε. μετ' ἐνάρξιν τῶν μαθημάτων τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τῆς ἐνορίας Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. Δράμας, ἐγένετο ἱερά τελετὴ καὶ Λειτουργία. Οἱ σχολικοὶ παῖδες ἡγήσθησαν δι' ἁγιασμοῦ. Ἀνεγνώσθη ἐπ' αὐτῶν ἡ Πατερικὴ εὐχή τῶν Γραμμάτων καὶ ἡρωτήθησαν ἐπὶ θρη-

σκευτικῶν θεμάτων. Ἐν τέλει διανεμήθησαν σχολικὴ βιβλία θρησκευτικά, μικρὰ ἄγιοι εἰκόνες καὶ γλυκίσματα. Εἰς τὴν Ἱερὰν ταύτην τελετὴν παρέστησαν καὶ οἱ γονεῖς τῶν.

Πρωθιερέως ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ
Δράμα

Αυτά γράφονται εἰς Ο. Τ. Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἀπὸ Θεησκευτικῶν περιοδικῶν φέρον τὸν τίτλον τοῦ Ὁρθόδοξου, δὲν ἀνεμέναμεν τοιοῦτου εἶδους ἀρθρογραφίαν. Ὡς ὀρθόδοξος, ἔδει νὰ ἐπρωτοσταῖται εἰς τὴν τήρησιν τοῦ θεάθεν δεδογμένων.

Καὶ καλοῦμεν τὸν Ο. Τ. ὅπως σπεύσῃ νὰ κατονομάσῃ πόσα καὶ ποῖα εἶναι ἐκεῖνα «τὰ πολλὰ κακὰ» εἰς ἃ ἐν τῷ κειμένῳ του ἀναφέρεται, ἵνα καὶ ἡμεῖς δυνηθώμεν νὰ πληροφορηθώμεν τὰ καθέκαστα τούτων καὶ ἐὰν εἰς αὐτὰ συμπεριελήφθησαν πάντα τὰ κακῶς ἔχοντα, τὰ ἀνορθόδοξα.

Ἡ ὅλη διατύπωσις τοῦ κειμένου τοῦ Ο. Τ. ἐλέγχεται ὡς ἀδόκιμος. Δὲν περιλαμβάνει τὴν ἀλήθειαν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ Στρατευομένῃ Ἐκκλησίᾳ του. Πῶς ἄλλως δυνάμεθα νὰ χαρακτηρίσωμεν τὸ γεγονός, ὅταν παρὰ τοῦ Ο. Τ. θεάσιονται ὅτι ἀποδοκιμάζει τὴν γενομένην εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἐορτολογίου ἢ ἡμερολογίου, διότι ἐγένετο πρόξενος πολλῶν κακῶν, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ νὰ ἐμμένῃ εἰς αὐτὰ τὰ κακὰ σταθερῶς; Καὶ ὅταν ἀποφεύγῃ νὰ κάμῃ μνείαν καὶ περὶ τοῦ Θεησκευτικοῦ σχίσματος, τοῦ δημιουργηθέντος ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης, ὅπερ κατὰ τὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν, συνεπιφέρει καὶ αὐτὸ, ὡς καὶ ἡ αἵρεσις, τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀγιαστικῆς χάριτος;

Περὶ τοῦ σχίσματος ὕφίστανται ἐν τῷ Ἱ. Πηδαλίῳ πλεῖστοι ὅσοι Δογματικοὶ ὄροι καὶ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ Ἐπιτίμια τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Κατὰ τὴν Ἀγίαν Γραφὴν καὶ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν «τὸ κακόν» δὲν πρέπει νὰ ἐμφωλευῇ εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν. Ὁ Προφητὰς Δαυὶδ εἰς τοὺς ψαλμοὺς τοῦ ΔΓ' καὶ ΡΙΘ' ἀναφέρει: «Δεῦτε τέκνα, ἀκούσατέ μου. - φόβον Κυρίου διδάξω ὑμᾶς. Πάλουν τὴν γλῶσσαν σου ἀπὸ κακοῦ καὶ χεῖλην σου μὴ λαλήσῃ δόλον. Ἐκκλινον ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιήσῃ ἀγαθόν, ζήτησον εἰρήνην καὶ διώξον αὐτήν... Κύριος φυλάξει τὸ ἀπὸ παντός κακοῦ».

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς ὅτε εὕρισκετο πρὸ τοῦ Ἀρχιερέως Καϊάφα καὶ εἰς τῶν ὑπρεστῶν αὐτοῦ παρεστηκώς ἔδωκεν αὐτῷ ράπισμα, ὁ Θεάνθρωπος ἀπεκρίθη: «Εἰ κακῶς ἐλάλησα, μαρτύρησον περὶ τοῦ κακοῦ, εἰ δὲ καλῶς τί μὲ δέρεις;». Ἐκ τοῦ Θεοῦ τούτου λόγου διδασκόμεθα οἱ πιστοὶ ὅτι, τὸ κακόν οὐδὲως πρέπει νὰ ἀποσιωπῇται, ἀλλὰ νὰ ἐλέγχηται. Ἀντιβαίνει εἰς τὸ ἀγαθόν, εἰς τὴν Ἀλήθειαν.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος διεκήρυξεν: «ὅ γὰρ θέλω ἀγαπᾶν καὶ ἰδεῖν ἡμέρας ἀγαθὰς παυσάτω τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἀπὸ κακοῦ καὶ χεῖλην αὐτοῦ τοῦ μὴ λαλήσαι δόλον, ἐκκλινάτω ἀπὸ κακοῦ καὶ ποιήσάτω ἀγαθόν. ζήτησάτω εἰρήνην καὶ διώξον αὐτήν».

Α'. Πέτρου γ'. - 10.

Ἐπίσης ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης λέγει: «ἀγαπήτε μὴ μιμῶ το κακόν, ἀλλὰ τὸ ἀγαθόν. Ὁ ἀγαθολογῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστί. Ὁ δὲ κακοποιῶν, οὐχ εἶρακε τὸν Θεόν».

Ι'. Ἰωάν. 11.-

Καὶ ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος προσθέτει: «Μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ νίκα ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν.» Ρωμ. 16-21.- «Ἐκὼν δὲ τὸ κακόν ποιεῖς, φοβοῦ.» Ρωμ. 13'-4. «ὁράτε μὴ τις κακὸν ὀντί

κακοῦ τινι ἀποδῶ, ἀλλὰ πάντοτε τὸ ἀγαθὸν διώκετε καὶ εἰς ἀλλήλους καὶ εἰς πάντας... πάντα δὲ δοκιμάζετε τὸ καλὸν κατέχετε, ἀπὸ παντός εἶδους πονηροῦ ἀπέχεσθε.» Θεσσαλ. ε'. 15-21. «ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσκλή, ὅσα εὐσημα, εἰ τις ἀρετῇ, εἰ τις ἐπαινος, ταῦτα λογίζεσθε». Φιλίπ. δ'. 8.- (Μηδεὶς ὑμᾶς ἀπατάτω κενοῖς λόγοις, διὰ ταῦτα γὰρ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας, μὴ σὺν γίνεσθε συμμετοχοὶ αὐτῶν... ὡς τέκνα φωτός περιπατεῖτε.- ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐν πόσῃ ἀγαθωσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ. Δοκιμάζοντες τί ἐστὶν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ». Δ'. Ἑβρ. ε'. 6.- «Εὐχόμεαι δὲ πρὸς τὸν Θεόν μὴ ποιῆσαι ὑμᾶς κακὸν μηδὲν, οὐχ ἵνα ἡμᾶς δοκιμοὶ φανώμεν, ἀλλ' ἵνα ὑμεῖς τὸ καλὸν ποιῆτε» Κορινθ. 13'.

Ὁ Ο. Τ. γράφει ὅτι οἱ Νεοσημερολογῖται δὲν ἀπεμακρύνθησαν οὔτε κατὰ κεφαλαίαν τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, οὔτε ἐδίδαξαν κάτι τὸ ἀνορθόδοξον. Ἀπαντῶμεν, ὅταν ἐπιχειρήσῃ νὰ κατονομάσῃ τὰ «πολλὰ κακὰ» ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης παρεκλήθη νὰ πράξῃ τούτο, θέλει πεισθῇ περὶ τῶν ἐκθέσεως ὑποστηριζόμενοι.

Ἀς λάβῃ ἀνὰ χεῖρας τὸ Ἀρχαῖον κείμενον τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἃς κάμῃ σύγκρισιν μετὰ τὸ νεοφευρετόν. Εὐχερῶς θὰ διαπιστώσῃ τὰς ὑφισταμένας μεγάλας τυπικὰς διαφορὰς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Τάξεως ἐν τῇ Κοινῇ Θεῖᾳ Λατρείᾳ. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρονται: ἡ προσθήκη περικοπῶν ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου μετὰ τὴν Κυριακὴν τῶν φωτῶν καὶ ἡ ἀφαίρεσις τούτων πρὸ τῆς ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ὁ Ἑορτασμός Ἀγίων εἰς ἡμέρας ἀπηγορευμένας, εἴτε διότι δὲν περιέχουσιν τὰ ἀναστάσιμα τροπάρια, εἴτε διότι ἐορτάζονται οὐχὶ κατὰ τὴν Μεγάλῃν Τεσσαρακοστήν, ὡς εἶναι τεταχμένα, ἀλλὰ εἰς περιόδον τῶν ἀπάρων. Ἡ κατάργησις ἢ περιορισμὸς Νηστείας τῆς Πεντηκοστῆς καὶ Ἀγίων Ἀποστόλων. Ἡ Σύγχυσις περὶ τοῦ πρακτέου τῆς σειράς τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν ὅταν μετὰ τὸν νέον ἐορτολόγιον συμπέσωσιν αἱ ἐορταὶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ Ο. Τ. ἐπικαλεῖται ἐν τῷ κειμένῳ του τοὺς δύο Μεγάλους Ἀγίους Μ. Βασίλειον καὶ Ι. Χρυσοστόμον. Τὸν πληροφοροῦμεν ὅτι καὶ οἱ δύο Ἅγιοι καὶ ἄλλο παρὰ τὰσσονται ὡς ὑποστηρικταὶ τῶν ἀπὸψεών του. Ἐὰν εἶχεν προσέξει τὰ παρεφερῆ κείμενα τῶν Ἀγίων θὰ εἶχεν πληροφορηθῇ: α) τοῦ Μ. Βασιλείου: «οἱ τῆς Ἐκκλησίας ἀποστάτες οὐκ εἰ ἐσχον τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ἑαυτούς.» καὶ β) τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου: «εἰ γὰρ καὶ ἐσφάλλετο ἡ Ἐκκλησία, εὐ τοσοῦτον κατέρθωμα ἀπὸ τῆς τῶν χρόνων ἀκριβείας ἦν, ὅσον ἐγκλημα ἀπὸ τῆς διαίρεσεως καὶ τῷ σχίσματος». Εἶναι τὰ κείμενα αὐτά, ὡς νὰ ἐγράφησαν εἰδικῶς διὰ τὴν προκειμένην ἐκκλησιαστικὴν καινοτομίαν, προσελθούσαν ἐκ τῆς ἀναζητήσεως τοῦ ἀκριβοῦς προσδιορισμοῦ τοῦ χρόνου. Ἐμφανέστατα οἱ Ἅγιοι καταφέρονται κατὰ τῶν ἀποστατῶν καὶ τῶν σχισματικῶν. Ὁ Ἅγιος Ι. Χρυσοστόμος, ὡς ἐγκλημα καὶ θανάσιμον ἀμάρτημα χαρακτηρίζει τὴν διαίρεσιν καὶ τὸ σχῆμα. Κατὰ δὲ τὸν Ἱερὸν Αὐγουστίνον «δὲν εἶναι σχῆμα εἰ μὴ πρότερον αἵρεσιν ἀναπλάσαι, ἵνα ὁρθῶς δόξῃ τῆς Ἐκκλησίας χωρισθῆναι». Κατὰ τὸν Θεοφύλον Ἰγνάτιον: «Εἰ τις σχί-

ζονται ακολουθεῖ βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομῶν... φέγετε τὸν μερισμὸν.» Καὶ κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν: «ὁ γοῦν μὴ κατὰ τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας πορευόμενος οὗτος ἀπίστος ἐστί.»

Ἡ ἐν Λαοδικείᾳ συνελθούσα Ἁγία Σύνοδος (364) ἐθέσπισεν τὸν Κανόνα Α'. δι' οὗ ἐντείνεται τῆς Λαοῖς: «Οὐ δεῖ αἰρετικοῖς ἢ σχισματικοῖς συνεύχεσθαι.» Κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Κανόνος τούτου ἐν τῷ Ι. Πηδάλῳ ὀρίζεται: «ὡς μὴ συμπροσευχώμεθα οὔτε μὲ τοὺς αἰρετικούς ἤτοι τοὺς σφάλλοντας περὶ τὴν πίστιν, οὔτε καὶ μὲ τοὺς σχισματικούς, ἤτοι κατὰ τὴν πίστιν μὲν ὀρθοδόξους ὄντας, χωρίζομένους δὲ ἀπὸ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τινὰς Παραδόσεις καὶ ἔθιμα κατὰ τὸν Κανόνα Α' τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.»

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀναγνωρίζει ὅτι: «Ἡ Ἐκκλησία καὶ τοὺς ἐκ τοῦ σχίσματος ἀκόμῃ ἐπιστρέφοντας δὲν ἐδέχετο ἀπλῶς, ἀλλ' ὑπέβαλεν εἰς διατυπώσεις ὠρισμένας. Ἐθεώρει αὐτοὺς καίπερ μὴ ἀπολέσαντας τὴν Ἀποστολικὴν διαδοχὴν, ὡς μέλη ἀσθενῆ καὶ ἔχοντας συνεπῶς ἀνάγκην τὸν ὁσώσεως τῆς θείας χάριτος τὴν ὁποίαν ἐξησθάνησαν τὸ σχίσμα.» "Ορα Περιδικὸν ΕΚΚΛΗΣΙΑ ἔτους 1935 σελ. 317.

Τόσον ἡ Ἐκκλησία, ὅσον καὶ ἡ Πολιτεία ἔχουσιν ἀναγνωρίσει: τὸ κύρος καὶ τὴν ἰσχύϊν τοῦ πρακτικοῦ τῆς ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Πολιτικοῦ Ἡμερολογίου ὁρισθείσης ἐπιτροπῆς ἐξ εἰδημόνων (Υπουργοῦ, δύο Θεολόγων καθηγητῶν Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἀστρονόμου καὶ Νομομαθούς) καθ' ὃ: οὐδεμία Ἐκκλησία δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὅπως μεταβάλλῃ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον αὐτῆς, εἶναι ἀπαραίτη: καὶ ὁφείλει, ἵνα μὴ ἀποσχισθῇ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τοῦθ' ὅπερ, οὐ μόνον τὴν ἐνότητά καὶ ἁρμονίαν τῆς ὅλης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, θέλει καταστρέψῃ καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆς μειώσῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ Ἑθνικῆς ἀπόψεως εἶναι ἀσύμφορον καὶ ἐπιζήμιον, νὰ συννενοηθῇ προηγουμένως, ὡς ἀποφάνεται ἀνωτέρω καὶ ἡ Ι. Σύνοδος ἡμῶν, μετὰ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν» ὅρα Πρακτικὸν ἐπιτροπῆς 16 Ἰανουαρίου 1923 καὶ Βασ. Διάταγμα 18 Ἰανουαρίου 1923 δι' οὗ ὀρίζεται «διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς».

Ἐὰν ἐκ τῆς μελέτης τῶν προαναφερθέντων στοιχείων δὲν καθίσταται νοητὸν τὸ βάσιμον τοῦ ἐπαράτου σχίσματος, ἐνθα ἀποδεδειγμένως κείνται φυγὴ τε καὶ σώματι πάντες οἱ τὰ ἀλλότρια τῶν ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ἀκολουθοῦντες καὶ ἀποσχισθέντες τῆς Μῆς Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἐπικαλεσθῶσιν οἱ ἀντιφρονούντες διὰ τῆς προσευχῆς τῶν τὴν θωματούργον χάριν τῶν δύο Μεγάλων Ἀγίων Μ. Βασιλείου καὶ Ι. Χρυσόστομου, οὓς εὐλαβούνται, ὅπως ἐν τάξει φανερῶσιν τὴν Ἀλήθειαν.

Αἱ ἐορταὶ καὶ αἱ Νηστεαὶ τῶν νεοημερολογιτῶν ἐπιτελοῦνται κατὰ παράδοσιν τῆς τάξεως τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ὥρισεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ. Καὶ ἀποτελοῦσιν αὐταὶ περιφρόνησιν τοῦ Ἱεροῦ καθεστώτος τῶν ἐπτά Μεγάλων Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ Θεοφόρων

Πατέρων. Εἰς αὐτὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον «τὸ ὅλον συγκροτεῖ τὸν Θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας» Εἰς αὐτὴν τὴν Ἁγίαν Τριάδα, τῆς ὁποίας σκευὴ ἐκλεκτὰ καὶ οἰκητήρια καὶ ὄργανα οἱ Θεοφόροι Πατέρες. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, θριαμβεύουσα ἐν οὐρανοῖς καὶ Στρατευομένη ἐπὶ τῆς Γῆς ἐορτάζει οὐχὶ ὅταν καὶ ὅπως θέλουν οἱ ἀνηγοῖ ἄνθρωποι, οἱ πολέμιοι αὐτῆς μὲ τὰς καινοτομίας τῶν καὶ τὰς ἀλλοτρίας δεξιασῶν, ἀλλ' ὅταν ἐπιστῇ ὁ προσδιορισμένος ἀρμόδιος χρόνος, ὃν ἐν τῇ τηρῇ τοῦ «ἐνιαυτοῦ Κυρίου δεκτοῦ» ὥρισαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ παρέδωκαν αἱ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι. Κατὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον (Τάξις λοιπὸν τὸ πᾶν συνέστησεν. Τάξις συνέχει τὰ οὐράνια καὶ τὰ ἐπίγεια. Τάξις εἰς τὰ νοητά. Τάξις εἰς τὰ αἰσθητά.)

Οἱ καινοτομήσαντες ἐορτάζουσιν τὰς ἐορτάς τῆς ὀρθοδοξίας τῆς Σταυροπροσηλύσεως, τῶν Βαθῶν, τὰ Σωτήρια Πάθη, τὴν Ἀνάστασιν, Ὀρθοδόξως κατὰ τὸ ὑπὸ τῶν Πατέρων τεθειμένον Πάτριον ἐορτολόγιον. Πανηγυρίζουσιν δὲ καὶ χωρισμένως κατὰ παράδοσιν τοῦ Θείου λόγου «ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν» ἀπὸ τὰ ἄλλα ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα καὶ τὰς Αὐτοκεφάλους ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας τὸν Εὐαγγελισμόν, τὴν Γέννησιν, τὸ Θεοφάνεια καὶ ὅλας τὰς ἀκινήτους ἐορτάς. Μὲ καταστρατήγησιν τοῦ «Ἐνιαυτοῦ Κυρίου δεκτοῦ ὅστις ἀποτελεῖ ἐπὶ αἰῶνας Παράδοσιν θείαν, Ἀποστολικὴν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν. Ὁ Ἱερός Χρυσόστομος ἀναφωνεῖ «Παράδοσις ἐστὶ; μὴδὲν πλέον ζητεῖ.»

Ἔως πότε οἱ καινοτομήσαντες θὰ ἐπαυτερίζωσιν καὶ θὰ ἀντιφάσκωσιν καθ' ἑαυτῶν; Ἔως πότε θὰ διαταράσσεται ἡ Ἐκκλησία; Ἔως πότε θὰ σπείρηται ἡ πλάνη, τὸ ψεῦδος, ἡ αἵρεσις ὁ διχασμὸς, καὶ θὰ ἐπικρατῇ ἐν Ἑλλάδι τὸ ἐκράτον θρησκευτικὸν σχίσμα; Ἔως πότε θὰ πληττεῖται ὁ Θεσμός τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων καὶ τὸ θεῖον κύρος τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων; καὶ θὰ υπονομευῖται πλέον αὐτὴ ἡ Ὀρθοδοξία, ἐμπλεκόμενοι εἰς συζητήσεις περὶ οἰκουμενικότητος τῶν θρησκευτῶν;

Ἔως πότε θὰ διαπράττεται ἔργον ἀντιπαράδοσιακόν; ὅταν ἡ Ζ'. Μεγάλη καὶ Ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι συνελθούσα ἔχει θεπίσσει τὸν κανόνα καὶ τίς πᾶσαν παράδοσιν Ἐκκλησιαστικὴν ἐγγράφον ἢ ἀγράφον ἀθετῇ ἀνάθεμα ἔστω» ἡ δὲ πρωτοδευτέρα Ἁγία Σύνοδος θεωρεῖ τοὺς κακοδοξοῦντας Ἐπισκόπους, ὡς ψευδοεπισκόπους καὶ ψευδοδιδοκάλους, ἐστερουμένους τῆς πρεπούτης ὀρθοδόξου τιμῆς;

Οἱ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ οἱ ἀνταγόμενοι τῶν Πατρικῶν Παραδόσεων εὐρίσκονται ἐν ἀπολύτῳ τάξει ἐναντι τῶν τῆς ὀρθοδοξίας Θεσμῶν καὶ τοῦ Ἁγίου θελήματος τοῦ Κυρίου. Οἱ ἐμμένοντες εἰς τὴν Ἀλήθειαν κατέχουσιν τὴν θείαν χάριν. Καὶ ἀλήθεια δὲν εἶναι ἡ διδασκαλία τῆς παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιστήμης καὶ σοφίας λεγομένης τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ ἡ Ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ. «Ἡ χάρις καὶ ἡ Ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ ἐγένετο» λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ τῆς Θεολογικῆς Πρωταρχος. Τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ δὲν ἀποτελοῦσιν οἱ καινοτόμοι, οὐδὲ ἀστυλὸς καὶ στερέωμα τῆς Ἀληθείας δύνανται ποτὲ νὰ εἶναι. Ἐκκλησία εἶναι ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ κρατῶν τὴν Ἀλήθειαν καὶ ἐν αὐτῇ ὑπάρχει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ὁ Ἅγιος Νικηφόρος ὁ ὁμολογη-

τῆς λέγει: «Ὡς δὲ καὶ πάντοτε ὀλίγοι ἐν τῇ ὀρθοδοξίᾳ καὶ εὐσεβείᾳ διαμένουσιν, οὗτοι εἰσὶν Ἑκκλησία καὶ τὸ κύριον καὶ ἡ προστασία τῶν Ἑκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται.»

Ἐπεὶ πᾶν δόγμα ἡ ἐνότης τῆς Ἑκκλησίας. Ἐκτός τῆς Ἑκκλησίας σωτηρία δὲν ὑπάρχει. «Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις» Ἠράκλειον Ἀποστόλων Ε'. 29. Καὶ «φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντος» Ἐβρ. ι. 31 καὶ «Ἐτρέχετε καλῶς... ὁ δὲ ταράσσων ὑμᾶς βαστάσει τὸ κρίμα ὅστις ἂν ἡ «Γαλάτ. ε'. 10.

Ὁ Προφήτης Ἠσαΐας ἐκφέρει τὸ «Οὐαὶ οἱ λέγοντες τὸ πονηρὸν καλὸν καὶ τὸ καλὸν πονηρὸν. Οἱ τιθέντες τὸ σκότος φῶς καὶ τὸ φῶς σκότος. Οἱ τιθέντες τὸ γλυκὺ πικρὸν καὶ τὸ πικρὸν γλυκύν.»

Ὁ Ο. Τ. καλεῖται, ὅπως δώσῃ τὸ καλὸν παράδειγμα τῆς ὑπακοῆς εἰς τὰς Παραδόσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἑκκλησίας καλὴ ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὰ πολλὰ κακά, ὡς ὁ ἴδιος διεπίστωσεν, νὰ ἀποβάλῃ πάντα τὰ ἀθέμιτα. Ὡς θρησκευόμενος Σύλλογος, ποιμενόμενος μάλιστα ἀπὸ ἱερωμένων με πλουσίαν θεολογικὴν κατάρτισιν καὶ δημοσιογραφικὴν θρησκευτικὴν δράσιν λίαν ἀξιόλογον, ὀφείλει νὰ πράξῃ τὸ κατὰ Θεὸν Ἱερὸν του καθήκον καὶ ἀποστολήν, ἵνα τύχωσιν τῆς καλῆς ἀπολογίας οἱ πάντες σὺν αὐτῷ, καὶ οἱ διευθύνοντες τὸν Ο. Τ. καὶ ἡ πολυπληθεστάτη μερίς τοῦ ἀναγνωστικοῦ του κοινοῦ καὶ οἱ ἀρμόδιοι, δι' οὓς εὐχεται εἰς τὸν Κύριον, ὅπως τοὺς φωτίσῃ καὶ ἐπανορθώσωσιν τὸ «γενόμενον κακόν», ὡς ἐν τῷ καιμένῳ τοῦ σχετικοῦ δημοσιεύματός του σημειοῦται ἐπακριδῶς.

Ὁ Ο. Τ. ἐξέφρασεν προσφάτως τὴν χαρὰν του δημοσιογραφικῶς, διότι ἡ ἐν Ἀγίῳ ὄρει Ἀρχαία Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Βατοπεδίου ἐπανήλθεν μετὰ πάροδον μιᾶς πεντηκονταετίας εἰς τὴν ομάδα τῶν ἄλλων δέκα ἐννέα Ἱερῶν Μονῶν, αἵτινες οὐδαμῶς ἠνέχθησαν τὴν διὰ τοῦ νέου Ἑκκλησιαστικοῦ ἐορτολογίου προκύψαν ἐπάρατον καινοτομίαν.

Ἄς ἀναλογισθῇ ὁ Ο. Τ. τὸ μέγεθος τῆς ψυχικῆς χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως, ὡς καὶ τὸ Χριστιανικόν Μεγαλειόν, ὅπου θὰ αἰσθανθῇ ὅτε γίνῃ ἡ ἀφερμὴ τῆς ἀνανήψεως καὶ ὁδηγηθῶσιν εἰς Νομὰς σωτηρίους, εἰς τὴν ἀκραίην ὀρθοδοξίαν, εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς, καὶ Ἀποστολικῆς Ἑκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ ἄλλα πάμπολλα θρησκευτικὰ περιοδικὰ καὶ Σύλλογοι, κυκλοφοροῦντα ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ τῇ Ἐπαρχίᾳ.

(ΕΚΚΛΗΣΙΑ — ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ — ΤΡΕΙΣ ΠΕΡΑΧΑΙ — ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ — ΕΝΟΡΙΑ — ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΛΟΓΩΝ — ΑΣΠΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ — ΣΠΙΘΑ — ΣΑΛΗΠΕ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ — ΣΤΑΥΡΟΣ — ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ — ΠΑΡΟΥΣΙΑ.

Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος κηρύττει ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι «Παρακαλῶ δὲ ἡμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες καὶ μὴ ἦ ἐν ὑμῖν σχίσματα. ἦτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοί καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ «Α'. Κορινθ. α'. 10.

Ἡ Ἑκκλησία τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν (Γ.Ο.Χ.) Ἑλλάδος ἐμμένει σταθερῶς εἰς τὰ ὑπὸ τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς ἐβδόμης Ζ'. Μεγάλῃς καὶ Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ὁμολογηθέντα: «Ἡμεῖς τοιγαροῦν Πατρώοις Νόμοις ἐπομμενοι παρὰ τοῦ ἐνὸς Πνεύματος λαβόντες χάριν, ἀκαινοτομήτως καὶ ἀμειώτως πάντα τὰ τῆς Ἑκκλησίας ἐφυλάξαμεν, καθὼς αἱ Ἀγίαι ἔξ Οἰκουμενικῆς Συνόδου παραδεδώκασι καὶ ὅσα εἴωσαν τιμᾶσθαι ἐν τῇ Καθολικῇ Ἑκκλησίᾳ ἀποδεχόμεθα διχα πάσης ἀμφιβολίας... καὶ ὅστις ταύτης τῆς ὁμολογίας ἔχεται τῆς Καθολικῆς Ἑκκλησίας ἐστὶ γνήσιος υἱὸς τε καὶ μέτοχος».

Αὐτῆς τῆς Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὁ Πρόεδρος Ἱερὸς Ταράσιος πρὸς τὴν Οἰκουμένην ἐβροντοφώνησεν: «Προσπεσέσθωσαν εἰς μέσον ἡμῶν πρὸς ἀκράσιν τῶν περιδόξων Ἀγίων Πατέρων αἱ Βίβλοι καὶ ἐξ αὐτῶν ἀρνούμενοι ποτίσωμεν ἕκαστος ἡμῶν τὸ καθ' ἡμᾶς ποίμνιον. Οὕτω γάρ καὶ εἰς πᾶσαν τὴν Γῆν ἐξελεύσεται ὁ ἡμέτερος φθόγγος καὶ εἰς τὰ πέρας τῆς Οἰκουμένης τῶν ρημάτων ἡμῶν δύναμις... διότι οὐ μετατίθεμεν ὅρια ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν, ἀλλ' ἀποστολικῶς διδασκάντες, κρατοῦμεν τὰς Παραδόσεις, ἃς παρελάβομεν.»

Ὁ Ὀρθόδοξος Τύπος παρακαλεῖται, ὅπως δημοσιεύσῃ τὴν παρούσαν ἀπάντησίν μας εἰς δημοσίευσμά του, διὰ τὴν τάξιν καὶ πρὸς ἐνημέρωσιν τοῦ ἀναγνωστικοῦ του κοινοῦ.

Εὐὰς οἱ βέβηλοι

Τῆς τελευταίας ἡμέρας, εἶδον τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, τρομερὲς καταγγελίες — συκοφαντίες, τοῦ σπινώλου, τὸν ἄγωνα μας, τὴν Ὀρθοδοξίαν μας, τὴν Ἑκκλησίαν μας, καὶ ταράσσουν τὰς συνειδήσεις τῶν Χριστιανῶν. Ἴσως τὸ τελευταῖον νὰ εἶναι ὁ κύριος σκοπὸς τοὺς. Δηλαδή νὰ φέρουν τὴν ἀγανάκτησιν καὶ πετύχουν τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ἀγωνιστῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν πῶς ν' ἀγωνίζονται, διότι, κατὰ τοὺς διωγμούς, διήλθον διὰ «πυρὸς καὶ ὕδατος» καὶ θέλουν τὴν ἐκκλησίαν ὅπως τὴν θέλει ὁ Θεὸς Ἰδρυτὴς τῆς, φωτεινῆς, ἡθικῆς, ἀληθινῆς καὶ ὅλα ἀγάπῃ. Μὲ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ἀνιδιοτελῶν Χριστιανῶν, πιστεύουν, ὅτι θὰ πετύχουν τῶν σκοπῶν των.

Σκανδαλοποιεῖ! Τί σκοτεινὰς δυνάμεις ἐξυπηρετεῖτε; Ποῖοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ σὰς ὠθοῦν στὸν διασυρμὸ τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων; Τί κέρδος ἔχετε; Ἀγωνίζεσθε διὰ σωτηρίαν ψυχῆς ἢ ἀφοῦ ἀπωλέσατε τὴν ἰδικὴν σας θέλετε νὰ κολάσητε καὶ τοὺς ἄλλους; Διατὶ ἀκολουθεῖτε, σὰν ἀσπάλακες, τὰς σκοτεινὰς καὶ βρωμερὰς οδοὺς; Δὲν εἰσεχώρησε εἰς τὰ σκότη τῆς ψυχῆς σας τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου; Διατὶ δὲν κατοικεῖ εἰς τὴν καρδίαν σας ὁ Χριστὸς; Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας τὸ οὐαὶ τοῦ Χριστοῦ μας διὰ τοὺς σκανδαλοποιούς.

Συκοφάνται! Δὲν γνωρίζετε ὅτι ἀρχηγὸς τῆς συκοφαντίας εἶναι ὁ Διάβολος; Ἡ συκοφαντία ἐγέννησε τὴν ἀπάτην καὶ ἐξέβαλε τοὺς πρωτοπλάστους ἐκ τοῦ Παραδείσου. Καὶ ποῖος ὁ συκοφαντούμενος; Ὁ ἴδιος ὁ

ΑΙ ΔΙΩΞΕΙΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

Ειδήσεις θλιβεραὶ καταφθάνουν καθημερινῶς ἐκ Σοβ. Ἐνώσεως καὶ ἄλλων χωρῶν τῆς Εὐρώπης πληροῦσαι τὰς φυγὰς τῶν ἀπανταχοῦ Ὀρθοδόξων ἐκδιωγόμενης θλίψεως καὶ οὐδύνῃς. Ἡ μαρτυρικὴ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ὑφίσταται πάλιν νέον διωγμὸν ὑπὸ τοῦ κομμουνιστικοῦ ἀθεϊσμοῦ, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιοῖ τὰ πλεονεκτήματα καὶ ἀνελκύνερα μέτρα πρὸς ἐπίβολήν τῆς ἀθείας καὶ παντελῆ ἐκρίζωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος. Καὶ ὁ νέος ἀντιθρησκευτικὸς διωγμὸς, ὃν ὑφίσταται ἡ πολυπαθὴς αὕτη Ἐκκλησία δὲν εἶναι αὐτὴν τὴν φορὰν φανερὸς καὶ αἰματηρὸς, ὥπως προπολεμικῶς, ἀλλὰ ὑπουλός, καταχθόνιος, κρυφός, συστηματικὸς ἐξικνούμενος μέχρι στερήσεως καὶ τοῦ πλέον στοιχειώδους ἀνθρωπίνου δικαιώματος. Ἀντιληφθέντες οἱ Σοβιετικοί, ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι ἐκδιωκόμενη εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἀνέλαβον γιγαντιαίαν προσπάθειαν ὅπως ἐκρίζωσιν ταύτην ὁλοκληρῶς ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ. Τὸ δὲ καταπληκτικὸν καὶ ἀξίον προσοχῆς εἶναι ὅτι ἡ ἐρυθρὰ προπαγάνδα προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τοὺς ἀνὰ τὸν κόσμον ὁπαδοὺς τῆς ὅτι ἡ θρησκευτικὴ πίστις δὲν δίδωκεται. Ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ὁ φοβερώτερος διώκτης τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἰδιαίτερος τῆς Ὀρθοδοξίας. Τοῦτο καθίσταται ὀρθὸν ἐξ ὅσων ἀναφέρονται εἰς Χριστιανικὸν ἔντυπον. Βιαιὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας ἐξαπέλυσε τὸ ὄργανον τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Σοβ. Ἐνώσεως Πράβδα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν

ἐορτῶν. Γράφει λοιπὸν ἡ «Πράβδα». Ὁ Χριστὸς οὐδέποτε ὑπῆρξε. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σταματήσωμεν τὴν ἐνεκὴ εὐσπλαχνίας ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Χριστιανισμὸς ὑπάρχει ἤδη ἀπὸ 2.000 ἐτῶν. Οἱ πτωχοὶ ἐπεκαλέσθησαν τὸν Θεὸν ἀλλ' οὐδὲν ἤλλαξε. Μόνον ἡ κατ' Ὀκτώβριον ἐπανάστασις μετέβαλε ριζικῶς τὴν τύχην τῶν ἐργατῶν εἰς τὴν χώραν μας. Εἰς τὰς δηλώσεις ταύτας τῶν ἀπαισίων κομμουνιστῶν διακρίνεται σαφῶς καὶ καθαρῶς τὸ ἄσπονδον μίσος τῶν πρὸς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ τελεία ἀπιστία καὶ ἀθεΐα τῶν παραλλήλως δὲ ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸ κόμμα καὶ εἰς τὴν κατ' Ὀκτώβριον ἐπανάστασιν. Ὡς ὅμως συμβιβάζεται τὸ κομμουνιστικὸν καθέστὼς νὰ ἀνέχεται εἰς τὴν Ρωσίαν Πατριάρχην, Μητροπολίτας, κληρὸν, Ἐκκλησίας, Μυστήρια; Ἀλλ' ὥς ἐκ τῆς πραγματικότητος ἀποδεικνύεται ἡ Ἐκκλησία γίνεται ἀνεκτὴ ὑπ' αὐτῶν, διότι συνεργάζεται ἀρρήτως μετὰ τῶν ὀργάνων τοῦ Κομμουνισμοῦ πρὸς ἐξόντωσιν τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, κλείσιμον τῶν Ναῶν, καὶ καταρράκωσιν τοῦ γοήτρου τῆς Ὀρθοδοξίας. Δὲν συνεργάζεται δὲ μόνον μετὰ τῶν κομμουνιστῶν ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν Παπικῶν ἀφοῦ ὁ Μητροπολίτης Νικὼδῆμος τοῦ Λένινγκραν ἐκινώνησε τοὺς καθολικοὺς εἰς Ναὸν τῆς Ρώμης καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ Ἐκκλησία τῆς ἑλλαδὸς τὴν ἀπόφασιν νὰ χορηγῇ τὰ ἀρχαῖα μυστήρια εἰς τοὺς Παπικοὺς. Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς ἰδεολογικῆς ἐπιτροπῆς παρὰ τῇ κεντρικῇ ἐπιτροπῇ τοῦ Κ.Κ.Ρ., ὁ ὁποῖος καὶ ἔχει ἀναλάβει τὰ ἥγία τῆς νέας ἀντιθρησκευτικῆς ἐκστρατείας ἀναφέρονται τὰ κάτωθι δι' ὧν δικαιολογεῖται ἐξόρμησις κατὰ τῆς θρησκείας:

«Εἶναι ἀληθές ὅτι δὲν ὑπάρχει οὐδὲν τὸ κοινὸν μετὰ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῆς θρησκείας. Ὁσονδήποτε καλλωπισμένη καὶ ἂν παρουσιασθῇ ἡ θρησκεία τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἀλλάξῃ τὴν φύσιν τῆς. Συμφωνῶς πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς, συμφωνῶς πρὸς τὴν φύσιν τῆς, συμφωνῶς πρὸς τὴν ἀντικειμενικὴν ἐννοίαν τῶν δογματικῶν τῆς ὑφ' ὅλας τὰς συνθήκας ἡ θρησκεία παραμένει μία ἰδεολογία ἀντιεπιστημονικὴ ἑξὲν πρὸς τὸν κομμουνισμόν. Δὲν ἐκλείπει λοιπὸν μόνον τῆς ἡ θρησκεία μὴ ἀπατόμεθα πρέπει νὰ δράσωμεν ἐνεργητικῶς διὰ νὰ τὴν ἐκρίζωσωμεν. Δι' αὐτὸ, συνεχίζει, ἡ κεντρικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ κόμματος ὑπεχρέωσε τὰ ὄργανα αὐτοῦ ὅπως θέσουν τέρμα κατ' ἓνα τρόπον ὀριστικὸν εἰς τὴν παθητικότητά ἐναντι τῆς θρησκείας νὰ ἐσκεπάζουν τὴν ἀντιδραστικὴν φύσιν αὐτῆς καὶ νὰ ἐπιστημάνουν τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον αὐτὴ κάμνει ἀποτρέπουσα μίαν μερίδα τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἀπὸ τὴν συνειδητὴν καὶ ἐνεργὸν συμμετοχὴν εἰς τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ κομμουνισμοῦ». Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ πρόγραμμα, ἡ τακτικὴ, αἱ ἀρχαί, τὰ ἐλατήρια καὶ αἱ ἐλέψεις τοῦ ἐρυθροῦ φασισμού, ἡ τελεία ἐξαφάνισις τῆς θρησκείας. Κατεδαφίσεις Ἱερῶν Ναῶν, διώξεις τῶν ἱερέων, ἐρήμωσις τῶν Ἱερῶν Ναῶν, κλείσιμον τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχολῶν, παρεμπόδισις τῆς τελέσεως τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν καὶ ἰδίως τῶν δύο μεγάλων μυστηρίων

Δημιουργός. Νὰ τίνας εἰσθε ὁπαδοὶ ὅσοι ζητεῖτε μὲ τὴν συκοφαντίαν. Μὴ περιέρσεθε σὰν δορυφόροι κάνοντας τὸν Χριστὸν. Ποτὲ συκοφάντης δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἶναι τέκνον Θεοῦ.

Μακαριώτατε. Σὰν πραγματικὸς ἐράχης κρατᾶτε τὰ κόμματα τῆς συκοφαντίας, τοῦ μίσους καὶ τῆς κακίας τῶν ἀσπόνδων φίλων σας!... Σὰς διακρίνει ἡ πίστις καὶ ἡ ὑπομονή. Ὁ Πανάγαθος Θεός, εὐχεται καθεὶς χριστιανικὴ καρδίαν, νὰ σὰς ἐνδυναμώσῃ.

Ἀδελφοὶ Παλαισημερολογίται! Θάρρος καὶ ἀγωνιστικότητα, ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Ὁ διάβολος, μὲ τοὺς παντοειδῆς ὁπαδοὺς του, θέλει σκανδαλίσῃ καὶ τοὺς ἐκλεκτούς, κωφεύσας εἰς τοὺς διασυρμούς τῶν συκοφαντῶν. ἔχετε πίστιν εἰς τὸν Χριστὸν μας. Ὑπερηγάνως φέρετε τὸν οὐνεκισμόν τοῦ «Παλαισημερολογίτου». Τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας, τὸν δρόμον τοῦ Χριστοῦ, τὸν δρόμον τοῦ Γολγοθᾶ, ὅλοι τὸν γνωρίζομεν, μᾶς τὴν διδάξαν πραγματικοὶ ἐργάται τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸν ἔχει χαράξῃ ἡ ἀγάπη, τὸ φῶς τῆς ἀληθείας. Μακριὰ ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ καλλιεργοῦν τὰ ἀντίθετα, δηλ. τὸ μίσος καὶ τὴν κακίαν. Ἀγωνισθῆτε τὸν αἰῶνα τὸν καλόν. Προστάτης καὶ ὁδηγός μας εἶναι ὁ Χριστός.

Κων. Ἀντωνόπουλος

Ἀναγνώστης — Λαμία

τοῦ θαπτίσματος καὶ τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἀπαγόρευσις εἰσόδου τῶν παιδῶν καὶ τῶν νέων εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς. Ἰδοὺ οἱ στόχοι, τῆς ἀντιχριστιανικῆς ἐκστρατείας, τοῦ ἀθέου κομμουνισμοῦ. Καὶ ὡς μέσα τῆς ἀντιθρησκευτικῆς τῶν ταύτης προπαγάνδας χρησιμοποιοῦν τὴν ἀτομικὴν ἐπαφὴν, τὰς διαλέξεις, τὸ ραδιόφωνον καὶ τὴν τηλεόρασιν, τοὺς διανοομένους καὶ ἰδιαίτερος τοὺς κοσμοναύτας καὶ τοὺς ἐξωμώτας ἱερεῖς. Ὡσαύτως ἐντονος προσπάθεια καταβάλλεται πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν Χριστιανικῶν ἐορτῶν μὲ λαϊκὰς ἐορτάς. Καὶ διερωτᾶται κανεὶς μετὰ τὰ ὡς ἄνω γραφέντα ποῖα τὰ ἀποτελέσματα καὶ οἱ καρποὶ τῆς ὅλης αὐτῆς δραστηριότητος καὶ ἐντόνου ἀθεϊστικῆς προπαγάνδας; Αἱ πεπληνημέναι μέθοδοι τοῦ ἀγώνος κατὰ τῆς θρησκείας καὶ ὅλα τὰ μεσαιωνικὰ μέτρα καὶ ἡ ὥμῃ εἶα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται ὄχι μόνον δὲν ὑποσκάπτουν τὴν βάσιν τῆς θρησκευτικῆς προπαγάνδας ἀλλὰ ὅλως τουναντίον καταλήγουν εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, εἰς τὴν τέλεσιν θρησκευτικῶν ἀκολουθιῶν καὶ ἱεροτελεστιῶν μυστικῶν καὶ παρανόμων εἰς τὴν δημιουργίαν δυσπιστίας καὶ δυσαρκεσίας πρὸς τὸ καθεστῶς. Τὸ δὲ πλεόν ἀξιόθιμα εἶναι, ὅτι ὁ μαρτυρικός καὶ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς ἀνίσταται καὶ ὑπομένει τὸν νέον ἀπηνή καὶ ὑπουλὸν διωγμὸν στρεφόμενος ὁλονὲν περισσότερον πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ ἀδιαφορῶν παντελῶς διὰ τὰς λαϊκὰς ἐορτάς καὶ τὰ ἀθεϊστικὰ κηρύγματα. Πρὸς κέντρα λακτίζουν οἱ ἄθεοι προπαγανδισταὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστώτος τῆς Ρωσίας καὶ τῶν ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν διότι ἡ νεολαία ἀπεχθάνεται τὰς ἀντιθρησκευτικὰς ὁμιλίας, τὰ ἀθεϊστικὰ ἐντυπα καὶ τὰς λαϊκὰς ἐορτάς καὶ κατὰ πληροφορίας δημοσιογράφων τῆς Σοβιετικῆς ἐνώσεως ἡ νεολαία ἰδίως μὲ τὸ ἀπειθαρχον πνεῦμά της στρέφεται πρὸς τὴν θρησκείαν ἀκριβῶς διότι αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀνεξαρτησίαν σκέψεως. Ἀδίκως καὶ σκοπίμως ματαιοπονοῦν οἱ κομμουνισταὶ διώκται τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ διότι ὡς μαρτυρεῖ ἡ ἱστορικὴ πραγματικότης λαὸς ἄνευ θρησκείας καὶ πόλεις ἀνίερους οὐδέποτε ὑπῆρξαν. «Εὐροῖς δ' ἂν ἐπὶ πόλεις ἀτειχίστους, ἀγραμμάτους ἀδασιλεύτους, ἀσίκους, ἀχρημάτους, νομίσματος μὴ δεομένας, ἀπείρους θεάτρων καὶ γυμνασίων ἀνιέρου δὲ πόλεως καὶ ἀθέου μὴ χρωμένης εὐχαῖς μηδ' ἔρκοις μηδὲ μαντείαις μηδὲ θυσίαις ἐπ' ἀγαθοῖς μηδὲ προτροπαῖς κακῶν οὐδεὶς ἐστίν, οὐδ' ἐστὶ γεγωνὸς θεατρῆς.» (Πλουτ. πρὸς Κολ. 31). λέγει ὁ Πλούταρχος. Ἐκ τούτων καθίσταται φανερόν ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι ἀρρήκτως συνυφασμένη μὲ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν καὶ οὐδὲν δύναται νὰ ἐξαλείψῃ αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Μόνον οἱ ἄθεοι κομμουνισταὶ πιστεύοντες τὴν ὕλην ὡς Θεὸν ἀπορρίπτουν πᾶσαν περὶ Θεοῦ καὶ θρησκείας ἰδέαν ἐθελουφλοῦντες καὶ διακηρύσσοντες ὅτι οὐκ ἐστὶν Θεός. Τὴν θρησκείαν ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐμφυτεύσαντος εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου ταύτην ὡς ἀνάγκη ἀναπόδραστον καὶ ὡς πρωτογενῆ ἀρχὴν καὶ πόνον. Ἡ θρησκεία εἶναι ἀνθρωπίνη, καθολικὴ δὲ καὶ ἐμφυτος

εἰς πάντα ἄνθρωπον καὶ ἀνήκει εἰς τὴν ἐσωτάτην φύσιν καὶ διανοητικὴν καὶ πνευματικὴν ὑγείαν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ δυσπαλλάκτως ἔχει τὸν Θεὸν ὡς ὕψιστον αὐτοῦ θέλητρον. Μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου ὑφίσταται σχέσις τῆς συγγενείας «τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν». Εἰς νόμος φυσικός ἔλξεως πρὸς ὃν οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων δύναται διηγεκῶς νὰ ἀντιθέγῃ. Καθὼς τὰ φυτὰ στρέφονται φύσει πρὸς τὸ ζωόντων φῶς τοῦ ἡλίου καὶ τὴν θερμότητα αὐτοῦ, καθὼς ἡ μηχανικὴ ἐελὼνη δεικνύει πρὸς τὸν Β. Πόλον οὕτως ἔλκεται δυσπαλλάκτως καὶ ἡ καρδία καὶ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν. Παντοῦ λοιπὸν ἀνακαλύπτομεν ἴχνη θρησκείας ἀναγόμενα καὶ πέραν τῆς ἀρχεγόνου καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐφ' ὅσον ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐξηκνεῖται. Διῃσχυρίσθησαν τινὲς ὅτι εἰς τοὺς νεωτέρους χρόνους ἀνεκαλύφθησαν λαοὶ ἄνευ ἴχνους θρησκείας, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον καὶ πάλιν ἀπεδείχθη ψεῦδες διότι οἱ ἰσχυρισμοὶ ἐκείνων ἐβασίζοντο ἐπὶ ἐλλειπῶν παρατηρήσεων. Ἡ φύσις καθόλου, ἡ παγκόσμιος ἱστορία, ἡ πρόνοια ἐπὶ ἐκάστου ἀτόμου, ἡ συνειδήσις ἡμῶν, ὅλα αὐτὰ σάλπιγγος εὐηχότερον μαρτυροῦν διὰ τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως. Διὰ τοῦτο ἂς μὴ ταρασσώμεθα καὶ ἀνησυχώμεν ἀκούοντες θόρυβον τινὰ σήμερον ἐπεγειρόμενον καὶ διὰ λόγου καὶ συγγραφῶν ὑπὸ τῶν ἀθέων κομμουνιστῶν «ὅτι οὐκ ἐστὶ Θεός». Οἱ ἰσχυρότερον ὑλακτοῦντες κύνες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν δάκνουν. Ἐμμένωμεν στερεοὶ ἐν τῇ πίστει ἡμῶν πάντες πρὸς τὸν Θεόν ὅτι οὐδεὶς φόβος ἐκ τῶν προπαγανδιστῶν τῆς ἀθείας καὶ τῆς ἀπιστίας. «Ὅτι καὶ πῦλαι Ἄδου οὐ κατισχύουσιν τῆς πίστεως. Μάτην κοπιῶσι πάντες οἱ ἄθεοι καὶ πολέμιοι τῆς θρησκείας τοῦ Ναζωραίου καὶ ὅτι ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτοὺς καὶ ὁ Κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς. Βεβαίως ὁ ἀπαίσσιος κομμουνισμὸς κατατροχιδίζει καὶ ἐκλεκτάς ψυχὰς καὶ τὰς ὁδηγεῖ ὕστερον εἰς τὰ ἐσχαθρα τῆς ἀπωλείας καὶ τοῦ ὀλέθρου ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς Ἑκκλησίας, τῆς ἀγάπης, τῆς ἰσότητος, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς κοινωνικημοσύνης καὶ πολλῶν ἄλλων μεγάλων ἀρετῶν. Εἴθε ὁ Πανάγαθος Κύριος νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ ἡ γάγγραινα αὐτῆ τοῦ κομμουνισμοῦ νὰ διαδοθῇ περισσότερον διότι τότε πολλὰ ψυχὰ θὰ χαθῶν καὶ θὰ ὁδηγηθῶν εἰς τὴν ἀπώλειαν. Ζῇ Κύριος ὁ Θεὸν ὁποῖον ἐκεῖνοι διακηρύττουν ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξε, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὰς βουλάς των καὶ νὰ τοὺς τιμωρῇ παραδειγματικῶς δι' ὅσα κακὰ ἐπραξαν καὶ πράττουν δηλητηριάζοντες λεπτὰς καὶ εὐγενεῖς συνειδήσεις καὶ διαχέοντες παντοῦ τὴν δυσωδίαν τῶν συγερῶν καὶ ἀσυγγνώστων ἐγκλημάτων των. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἑκκλησία θὰ νικήσῃ διότι ἀεξήλθε νικῶσα καὶ ἵνα νικήσῃ κατὰ τὸν λόγον τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ θὰ λάμψῃ ὑπὲρ τὸ πρότερον κατὰ τὰς ἀψευδεῖς ρήσεις καὶ ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ δομητόρος αὐτῆς καὶ τῶν προφητῶν καὶ ἁγίων καὶ θὰ σκορπίσῃ τὴν αἰγλήσαν καὶ μοναδικὴν ἀκτινοβολίαν της μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τῆς γῆς. Γένοιτο!

Τὰ πρωτόμολλα τῆς Σιών

Τῆς ἐξ ἡμῶν ἀγνοεῖ ὅτι αὐτὰ τὰ ἀπατηλὰ ἀγαθὰ ἀγορεύειν ἀπ' εὐθείας εἰς παροίλογα ὄνειρα; Ἐκ τῶν ἀνείρων τούτων γεννῶνται αἱ ἀναρχικαὶ σχέσεις τῶν ἀνθρώπων μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς ἐξουσίας, διότι ἡ προσόδος ἢ μᾶλλον ἡ ἰδέα τῆς προσόδου ἔχει δώσει τὴν ἰδέαν παντοειδῶν χειραφετήσεων χωρὶς νὰ ὅρις(τὰ ὅρια αὐτῶν... "Οἱ ἐκείνοι τοὺς ὁποίους ὀνομάζομεν φιλελευθέρους εἶναι ἀναρχικοί, ἐὰν μὴ ἐμπράκτως, τουλάχιστον κατὰ τὴν σκέψιν. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν ἐπιδιώκει τὰς φαντασιοληξίας τῆς ἐλευθερίας καὶ καταλήγει εἰς τὴν ἀναρχίαν διαμαρτυρούμενος ἀπλῶς διὰ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ διαμαρτυρούμεναι.

"Ας ἐπανέλθομεν εἰς τὸν τύπον. Θὰ πλῆξωμεν τοῦτον ὅπως καὶ πᾶν ἔντυπον μὲ δασμοὺς εἰς χαρτόσημα κατὰ φύλλον καὶ μὲ ἐνέχυρα. Τὰ βιβλία κατὰ τῶν 30 φύλλον, θὰ φορολογουῖνται διπλάσιως. Θὰ τὰ κατατάξωμεν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν φυλλαδίων ἀπ' ἐνὸς ἵνα ἐλαττώσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν περιοδικῶν, ἅπαντα εἶναι τὸ χειρότερον τῶν δηλητηρίων, ἀπ' ἐτέρου δέ, ἵνα ὑποχρεώσωμεν τοὺς συγγραφεῖς νὰ παράγῳ συγγράμματα τόσον μεγάλα, ὥστε ὅλγοι νὰ τὰ ἀναγινώσκωσι καὶ πρὸ παντός λόγῳ τῆς ἀκριβείας τῶν. Τοῦναντίον δὲ δεῖ θὰ ἐκδίδομεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι πρὸς πνευματικὴν ὠφέλειαν, ἐντὸς πλαισίου καθορισμένου, θὰ εἶναι εὐδαρὸν καὶ θὰ ἀναγινώσκηται ἀπὸ ὅλων τὸν κόσμον. Ὁ δασμὸς θὰ κατασιγήσῃ τὴν κενὴν ἐπιθυμίαν τοῦ γράφειν καὶ ὁ φόβος τῆς τιμωρίας θὰ θέσῃ τοὺς λογογράφους ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μας.

Ἐὰν εὐρεθῶσι πρόσκαιρα ἐπιδημιῶνται νὰ γραψῶσιν ἐναντίον ἡμῶν, δὲν θὰ εὐρεθῇ οὐδεὶς ὅστις νὰ ἐπιπύσῃ τὰ συγγράμματα τῶν. Πρὶν παραδεχθῇ νὰ ἐπιπύσῃ ἐν συγγράμματι ὁ ἐκδότης ἢ ὁ τυπογράφος θὰ ὑποχρεοῦται νὰ πηγαίνει εἰς τὰς ἀρχάς διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐγκρίσιν πρὸς τοῦτο. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ γνωρίζομεν ἐκ τῶν προτέρων τὰς παγίδας, ἅς τινες μῶς στήνουν καὶ θὰ τὰς καταστρέφομεν, δίδοντες ἐκ τῶν προτέρων ἐξηγήσεις ἐπὶ τῆς διαπραγ-

ματευομένης ὑποθέσεως.

Ἡ φιλολογία καὶ ἡ δημοσιογραφία εἶναι αἱ δύο σπουδαιότεραι παιδαγωγικαὶ δυνάμεις, καὶ διὰ τοῦτο ἡ Κυβέρνησίς μας θὰ εἶναι ἰδιοκτήτρια τῶν περισσοτέρων ἐφημερίδων. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἡ ἐπιβλαβὴς ἐπιρροὴ τοῦ ἰδιωτικοῦ τύπου θὰ ἐξουδετεροῦνται καὶ θ' ἀποκτήσομεν μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης. Ἐὰν ἐγγραφόμεν τὴν ἔκδοσιν δέκα ἐφημερίδων, θὰ ἰδοῦσθωμεν τριάκοντα ἰδικὰς μας καὶ αὐτὰ καθ' ἑξῆς.

Τὸ κοινὸν δὲν θὰ ὑποπειθῇ τι. "Οἱ αἱ παρ' ἡμῶν ἐκδιδόμεναι ἐφημερίδες θὰ ἔχωσι κατ' ἐπίφασιν τὰς πλέον ἀντιθέτους τάσεις καὶ γνώμης, πρῶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐμπνεύσῃ τὴν εἰς αὐτάς ἐμπιστοσύνην καὶ θὰ ἐλκύσῃ πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀντιπάλους μας ἀνεὺ δισπιστίας. Θὰ πείσωσιν εἰς τὴν παγίδα καὶ θὰ καταστῶσιν ἀδελφεῖς. Τὰ ἐπισήμου χαρακτῆρος ὅργανα θὰ εἶναι εἰς τὴν πρώτην σειρᾶν. Θὰ ἐπαγορευθῶσι πάντοτε ἐπὶ τῶν συμφερόντων μας, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐπιρροὴ τῶν θὰ εἶναι μηδαμινή.

Εἰς δευτέραν γραμμὴν θὰ ἔρχονται τὰ ἡμερήσια ὅργανα τῶν ὁποίων ὁ ρόλος θὰ εἶναι νὰ προσελκύσωσι τοὺς ἀδιαφόρους καὶ τοὺς χλιαροὺς.

Εἰς τὴν τρίτην γραμμὴν θὰ θέσωμεν τὴν ὑποτιθεμένην ἀντιπολίτευσίν μας. Ἐν ἐλάχιστον ὄργανον θὰ εἶναι ὁ ἀντίπαλος τῶν ἰδεῶν μας. Οἱ ἀντίπαλοί μας θὰ ἐκλάβωσι τὸν ψευδοαντίπαλόν μας τοῦτον ὡς σήμαχόν των καὶ θὰ μᾶς ἀποκαλύψωσι τὸ παιγνίδιόν των.

Αἱ ἐφημερίδες μας θὰ εἶναι ὅλων τῶν ἀποχωρήσεων. Αἱ μὲν θὰ εἶναι ἀριστοκρατικαὶ ἀσκή, ἐφ' ὅσον ἀννοεῖται θὰ εἴη τὸ Σύνταγμα.

Οἱ ἡλίθιοι, οἵτινες θὰ πιστεύωσιν ὅτι ἐπαναλαμβάνωσι τὴν γνώμην τῆς ἐφημερίδος τοῦ κόμματος των, θὰ ἐπαναλαμβάνωσιν ἀπλῶς τὴν γνώμην μας ἢ ὅποια θὰ μᾶς ἀρέσῃ. Θὰ φαντάζονται ὅτι ἀκολουθοῦσι τὸ ὄργανον τοῦ κόμματος των καὶ θὰ ἀπολυθῶσιν ἐν τῇ πραγματικότητι τὴν σημαίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ὑψώσωμεν δι' αὐτοὺς.

Οἱ ὑπῆκοί μας θὰ πιστεύωσιν ὅτι εἶναι ἀσφαλεῖς, ὅτι δένονται νὰ μιλήσωσι ἐλευθέρως τοῦτο θὰ ἐπιτρέψῃ ἀπ' ἐτέρου εἰς τοὺς πράκτοράς μας νὰ λέγῃσι καὶ νὰ διαβεβαίωσιν ὅτι τὰ ὅργανα, ἅπαντα κηρύσσονται ἐναντίον ἡμῶν, δὲν κἀννοῦσιν ἄλλο τι παρὰ νὰ φλυαροῦσιν, ἐφ' ὅσον δὲν εὐρίσκουσι πραγματικὰ ἐπιχειρήματα ἵνα ἀνασπενώσωσι σοβαρῶς τὰ μέτρα μας.

(Συνεχίζεται)

Τὰ Θεοφάνεια

Ἐφέτος ἡ Ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων πίπτει ἡμέραν Δευτέραν. Οὐδεὶς πρέπει νὰ ἀλουσιάσῃ κατ' αὐτήν, τὴν λαμπρὰν καὶ ἐπιφανῆ ἡμέραν, καθ' ἣν ἐκδηλοῦται τὸ μεγαλεῖον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος καὶ ἐπιδεικνύεται ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ ἀγωνιστικότης τῶν ὁπαδῶν τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ δοξάζεται ὁ Τρισυπόστατος ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν.

Τριὰς Ἡμεροδεικτῶν: Τόχου 16 — Τσέπης 6.